

Чи справді загинули шість мільйонів?

Річард Харвуд

Did Six Million Really Die? by Richard Harwood

ПЕРЕДМОВА УПОРЯДНИКА

У багатьох відношеннях пропонована українському читачеві робота Р.Харвуда, як і Додатки до неї, є вельми цікавими і повчальними.

Ми часто чуємо, що комуністична ідеологія має бути засуджена на "другому Нюрнберзькому процесі". Немає сумніву, що ідеологію та людиноненависницьку практику комунізму треба засудити, а компартію заборонити, але Р.Харвуд фактами доводить, що "Нюрнберзький процес" був всього лише грандіозною фальшивкою, створеним жидами спектаклем, і другої фальшивки нам робити не варто. Суд має бути справжнім, а не сфальсифікованим. Читаючи про цей процес, у голову мимоволі приходять організовані НКВД "суди" 30-х років в жидобільшовицькій Московській імперії: фальшиві свідки, "визнання" під середньовічними тортурами, повне ігнорування очевидних фактів тощо. Інколи навіть забуваєш, що дія відбувається в середині 40-х років у Німеччині, а не в середині 30-х років у Московії. А втім, якщо подумати, то воно й не дивно: там і там жертвами були "гої", а "свідками", "слідчими", "суддями" та катами — жиди, бо "Нюрнберзький процес" був міжнародним лише за назвою.

Як впливає з неспростовних фактів, Гітлер та керівники націонал-соціалістичної Німеччини насправді були не жидофобами, а справжніми сіоністами, що намагалися зібрати жидів до купи то в Палестині, то на Мадагаскарі то десь на Сході Європи. Але на протигагу удаваним сіоністам, вони хотіли зробити не плацдарм, звідки б жиди робили свої диверсії проти цивілізованих народів, але зібрати туди жидів, щоб вони жили своєю власною працею, а не спекуляціями, шахрайством та пограбуванням інших народів. Жидівські сіоністи вибачити такого зухвальства націонал-соціалістам, звичайно, не могли. Створився небезпечний прецедент, що загрожував пануванню жидів не лише в Німеччині, але й інших країнах. З точки зору світового жиди "заразу" треба було задушити в зародку. Згідно з настановами написаних понад 100 років тому "Протоколів старшин сіону", на такі дії треба відповісти війною з "кривдником", або навіть світовою війною. Щоб задушити Німеччину, жиди розв'язали Другу світову війну і створили міф про "голокост". Читаючи зібрані у цій книжці матеріали, приходиш до цілком однозначного висновку: голокост, звичайно, був, але не жидів, а українців в 20-х – 30-х роках та німців під час та після Другої світової війни. І робили цей голокост жиди, і тільки жиди.

Під час війни їх загинуло всього лише 300 тисяч з 6 мільйонів, що жили в Європі до війни, тобто 5 відсотків — суцзя дрібниця порівняно з втратами інших народів. Українців, наприклад, загинуло 17-20 % від усього населення.

"Багато публікацій проголошують, що гетто використовувалось для знищення жидів поряд з концтаборами, бо там жидів марнували голодом. Це не відповідає дійсності", м'яко пише Р. Харвуд, тобто, це є жидівською вигадкою, брехнею. "В гетто існував значний рівень економічної діяльності... Організація служби соціального забезпечення була вже справою жидівської адміністрації гетто. Для того гетто і були створені, щоб жиди там жили серед своїх, у своєму середовищі. Багаті мешкали там у розкоші, в гетто були не лише ресторани, але навіть нічні клуби!" Але аби жиди загнали населення у гетто, то вони неодмінно винищували б його голодом, і вони це зробили з 2 мільйонами українців в 1921-23 рр. та з 9 мільйонами в 1932-33 рр., перетворивши у гетто всю сільську місцевість України і відібравши у селян всі їстівні запаси. Після війни вони зробили це з 1,5 мільйонами німецьких військовополонених.

Опираючись на чисельні і певною мірою різні факти та свідчення, англієць Р.Харвуд, жид Роже Доммерг Полакко де Менас, українець Б.Богослов, швейцарець Юрген Граф та багато інших істориків приходять до одного висновку: ніяких газових камер для знищення людей у концтаборах не було; насправді масовими винищеннями людей займалися самі жиди у машинах-душогубках Френкеля та в незчисленних сибірських концтаборах; жидівський же "голокост" — це найбільша фальшивка не лише в історії ХХ ст., але й взагалі у світовій історії.

На Нюрнберзькому "процесі" керівників націонал-соціалістичної Німеччини звинувачували в тому, про що марять самі жиди і що вони робили б, аби були при владі: "...жиди охоче хоч у думках поринають у мрії про знищення язичників (тобто, усіх нежидів — А.К.) ... Для жидівського національного духу жадоба помсти не менше характерна, ніж універсалістичний світогляд...", писав Соломон Лур'є в роботі "Антисемітизм в стародавньому світі" (Петроград, 1922 р.). У здійсненні їхніх задумів жидам "завжди протистояли "господарі країни", державні організми з напрацьованою військовою, адміністративною та поліційною системою, в яку вони входили як іноземці..." (там же). Захопивши владу у Московській імперії та у Німеччині після війни й установивши тотальну диктатуру, цих "іноземців" вже не стримували "господарі країни" та державні структури й мрію вони зробили дійсністю. Прихильники про масове винищення жидів, не маючи ні документів, ні фактів, вважають, що "наказ був усним". Виявляється, що ці "усні накази" мають своє походження з так званого "усного Талмуду", тобто, тієї частини юдейського "святого вчення" про масові винищення "гоїв" (всіх нежидів), яка внаслідок свого людиноненависницького та одверто злочинного спрямування не може бути надрукованою й передається від рабинів до "богообраних" в усній формі.

Ось що писав про це відомий вчений В.Даль в роботі "Записка про ритуальні вбивства": "Талмуд, складений з різних переказів та доповнень в перші століття християнства, дихає такою злістю проти всіх іновірців, а особливо проти християн, що немає злочину, якого б він відносно них не допускав... в друкованих талмудах на жидівській мові зроблені пропуски, позначені інколи прогалинами, дужками або словом: Вгадай, тобто, здогадуйся, дошукуйся смислу. Венеціанське видання Талмуду 1520 р., як кажуть, є повним і має багато, хоч і темних місць, але явно до цього співвідносних; пізніше жиди остерігалися й доповнювали прогалини записками або словесним вивченням".

ПЕРЕДМОВА АВТОРА

Це перший український переклад книги, яка є, очевидно, одним із найдорожчих видань, коли-небудь надрукованих англійською мовою.

Мільйони слів були сказані та надруковані про цю книгу протягом двох судових процесів у Канаді над Ернстом Цюнделем, видавцем цієї книги. Жидівське лобі подало на нього до суду за статтею XIII століття (I), щоб примусити його мовчати. Йому довелося вісім років захищати своє право на свободу слова, витративши на це сотні тисяч доларів. Жидівському лобі не довелося витратити гроші, бо слухняна сіоністам канадська влада двічі перебирала на себе звинувачення і судила Цюнделя за гроші платників податків, витрачаючи на "експертів" звинувачення, багатьох з них наймали у США, 150 доларів за годину (!), плюс витрати на авіаквитки, готелі, ресторани тощо. Внаслідок двох судових процесів і наступної апеляції до Верховного Суду та стаття була визнана антиконституційною. І свобода слова, яку жидівське лобі намагалося урізати, є зараз надбанням всіх канадців.

До того часу, коли ця книга була вперше надрукована в Канаді, вона була вже перекладена на 12 мов і продавалася у 18 країнах. Сіоністи, які не могли заперечити наукову сторону цих досліджень, використовували перевірену тактику політичного тиску та залякування людей, що сприяли цьому.

Вони навіть не зупинялися перед тактикою терору. Марсель Дюпре, який розповсюджував цю книгу у Франції, був убитий бомбою, що була підкладена у його машину, після чого жидівські організації зробили заяву у пресі, де вони підтримували це вбивство та попереджували інших про наслідки намагань проаналізувати той період історії. Е.Цюнделю послали бомби поштою, була підірвана бомба біля його будинку, потім його дім був підпалений, що принесло значні матеріальні збитки. Будинок швейцарського історика Юргена Графа був спалений, а також будинок шведського дослідника, який жив у Данії. Книжковий склад американської організації, що об'єднував декілька дослідників цього питання, також був підпалений.

Французький історик, професор Р.Форіссон, який займався цим питанням, був жорстоко побитий, і лише втручання людей, що знаходились поблизу, врятувало йому життя. У Франції, Німеччині, Австрії, Португалії, Іспанії, Данії, Нідерландах, Швейцарії були прийняті закони, що передбачали покарання будь-якому намаганню заперечувати той факт, що в гітлерівській Німеччині було вбито шість мільйонів жидів.

Німецький інженер Герман Рудольф, який провів наукові дослідження на тему можливості вбивства людей у приміщенні Освенціма, що видавалася за газову камеру, був засуджений на 18 місяців позбавлення волі! І це не дивлячись на те, що у його доповіді не було жодної заяви політичного характеру!

Але правда продовжує пробиватися зовні! Дослідження американського експерта з газових камер Фреда Лейхтера про можливість масових вбивств в Освенцімі і Майданеку, з хімічним аналізом, проведений у приміщеннях, які начебто були газовими камерами, вразили найбільш. Його три книжки на цю тему перекладені багатьма мовами і видані у багатьох країнах.

Після дослідження Лейхтера Державний музей Освенціма звернувся з проханням до Краківського судово-експертного інституту провести дослідження на тему можливості того, що масові вбивства були в Освенцімі. Аналіз цегли та цементу повністю підтверджував результати, отримані Лейхтером. Вальтер Люфтль, австрійський інженер, Президент Австрійської Асоціації Інженерів, також досліджував цю проблему і зробив висновок, що знищення людей в приміщеннях, поданих як газові камери, технічно неможливо. Неможливо було і кремувати таку кількість трупів у печах, які були в концтаборах, для цього потрібно було тисячі крематоріїв.

Існує велика кількість книжок, які стверджують, що в гітлерівській Німеччині було вбито шість мільйонів жидів. Ми сподіваємось, що ця робота проллє світло на той період історії і збудить інтерес до проблем, які до цього часу уявлялись нашому читачу в односторонньому світлі.

Всі чули про те, що уряд Гітлера начебто хотів знищити жидів у Європі, і що за час війни внаслідок їх політики загинуло шість мільйонів жидів. Багато істориків працювало над цим питанням і вони знайшли багато протиріч в цій легенді про масові знищення. Шість мільйонів — це вельми значне число, його не так просто заховати в статистичних даних по населенню, які збирались в різних державах в період перепису.

Не потрібно бути генієм, щоб бачити, що ця історія про шість мільйонів є вельми прибутковою для сіоністів. Німеччина до цього часу сплачувала гроші як компенсацію за начебто вбитих жидів. Радянський режим багато робив у розповсюдженні цієї легенди. Давайте розглянемо цю історію про масові знищення жидів, які начебто проводились німецькими націоналістами.

Пропаганда про жорстокість ворога у військовий час — це старий трюк, кожний конфлікт двадцятого століття супроводжувався такою пропагандою, так буде, без сумніву і в майбутньому. В Першу світову війну німців звинувачували в поїданні (!) бельгійських дітей, а також, що вони начебто підкидали дітей у повітря і пронизували їх штиками. В додаток до цього англійці заявили, що у німців була ціла фабрика, в якій вони добували гліцерин та інші речовини з трупів вбитих. Після війни Секретар іноземних Справ Великобританії вибачився за приниження і визнав, що це було зроблено з метою військової пропаганди. Але після Другої світової війни вибачень не було, більш того, замість того, щоб вгамуватися з роками, пропаганда про жорстокості гітлерівського режиму, особливо поводження з жидами, посилюється. По сьогоднішній день продовжують друкуватись чисельні книжки з неправдоподібними мемуарами "свідків" про концтабори та про знищення шести мільйонів жидів. Виникає питання — чому історія про німецькі звірства Другої світової війни так відрізняється від історії про попередні війни? Чому за одні

вибачились, а про інші продовжують глаголити. Чи не від того, що казка про "шість мільйонів" комусь слугує, є просто політичним шантажем?

Для жидів ця легенда принесла великі прибутки. Багато народів несли тягар втрат і страждань за час війни, а ніхто, окрім жидів, не повернули це до такої ступені собі на користь, їх страждання та мільйонні жертви, начебто перенесені б від рук німецьких націоналістів, збудили співчуття в інших людях: англійський уряд, наприклад, практично не забороняв імміграції жидів у Палестину після війни, політика, яка в решті решт привела до того, що Англія вимушена була покинути Палестину і тим самим відкрила шлях до створення Ізраїлю.

Доктор Макс Нуссбаум, колишній головний рабин Берліну, говорив 11 квітня 1953 р. — "Позиція жидів була зміцнена фінансове через репарації, які уряд Німеччини сплачував як Ізраїлю (державу, яка не існувала в період війни), так і окремим жидам". До 1995 року було сплачено більше ста мільярдів марок, великі гроші. Сплата в окремі роки становила до сорока відсотків державного бюджету Ізраїлю.

Переслідування націоналістичних прагнень

Щодо політичного шантажу легенда про шість мільйонів жидів, які загинули від рук німців, має вельми серйозні наслідки для європейців. Вона використовується для того, щоб застерігати людей від національних почуттів. Кожний раз, коли люди Європи хочуть вжити заходи за збереження свого національного обличчя, їх зразу ж звинувачують, що вони "неонацисти", а хто як не нацисти здійснили такий страшний злочин — вбивство шістьох мільйонів жидів! В наш час саме існування держав — націй білої раси — знаходиться під великою загрозою в зв'язку зі значною імміграцією із держав Третього Світу. І поки цей міф підтримується, наші національні спонукання будуть підлягати переслідуванням і гонінням, і Третій Світ в обличчі ООН буде продовжувати отримувати успіхи в подоланні сил, що борються за збереження самої важливої гарантії нашої свободи — держав – націй нашої раси. Це звинувачення про вбивство "шістьох мільйонів" підриває принципи націоналізму і національної свідомості білої раси до такого ступеня, що це загрожує її виживанню. Багато держав Заходу знаходяться сьогодні під великою загрозою, і якщо не буде зупинено імміграцію африканців та азіатів, наша раса просто зникне. Але що відбувається, коли люди хочуть говорити про расову проблему, про її біологічні та політичні наслідки? Нас звинувачують у расизмі! А расизм це, як всі знають, перша ознака нацизму. А вони (як всім звичайно відомо) вбили шість мільйонів жидів. І коли Інок Пауел (в свій час член англійського парламенту) закликав нас звернути увагу на небезпечні наслідки імміграцій з Третього Світу, один відомий соціаліст порівняв це з образом Дахау і Освенціма, щоб примусити його мовчати.

Таким чином, всі спроби викликати дискусію про расові проблеми і проблеми збереження цілісності раси вельми ефективно переплітаються. можна позаздрити вмінню та рішучості жидів зберегти свою расу з доісторичних часів, у них є почуття расової солідарності, і це твердження про "шість мільйонів" ще більше посилює їх.

Але, на жаль, ця легенда має зворотній ефект для нас, послабляв у нас рішучість для боротьби за расове самозбереження.

Відомий американський історик Гаррі Елмер Барнз писав — "Спроба зробити серйозне і об'єктивне дослідження питання про знищення жидів від рук німецьких націоналістів, збудили співчуття в інших людях: англійський уряд, наприклад, практично не забороняв іміграції жидів у Палестину після війни, політика, яка в решті решт привела до того, що Англія вимушена була покинути Палестину і тим самим відкрила шлях до створення Ізраїлю.

Доктор Макс Нуссбаум, колишній головний рабин Берліну, говорив 11 квітня 1953 р. — "Позиція жидів була зміцнена фінансово через репарації, які уряд Німеччини сплачував як Ізраїлю (держава, яка не існувала в період війни), так і окремим жидам". До 1995 року було сплачено більше ста мільярдів марок, великі гроші. Сплата в окремі роки становила до сорока відсотків державного бюджету Ізраїлю.

Таким чином, всі спроби викликати дискусію про расові проблеми і проблеми збереження цілісності раси вельми ефективно переплітаються. Можна позаздрити вмінню та рішучості жидів зберегти свою расу з доісторичних часів, у них є почуття расової солідарності, і це твердження про "шість мільйонів" ще більше посилює їх. Але, на жаль, ця легенда має зворотній ефект для нас, послабляв у нас рішучість для боротьби за расове самозбереження.

Відомий американський історик Гаррі Елмер Барнз писав — "Спроба зробити серйозне і об'єктивне дослідження питання про знищення жидів у Другу Світову війну це, без сумніву, сама ризикована справа для сьогоdnішнього історика або демографа. Роблячи це дослідження, я сподіваюсь зробити свій внесок не тільки в історичну правду, але також допомогти скинути вантаж цієї великої брехні з наших плечей, щоб дати нам можливість боротися з небезпекою, яка нам всім загрожує".

Ричард Харвуд (Richard Harwood)

1. НІМЕЦЬКА ПОЛІТИКА ЩОДО ЖИДІВ ДО ПОЧАТКУ ВІЙНИ

Адольф Гітлер вважав жидів нелояльним, пожадлигим елементом в нації, що ніс розтління в культуру. Це особливо помітно було після Першої світової війни, коли багато жидів знаходились в положенні значного впливу та влади, особливо в ділянці юриспруденції, фінансів, засобів масової інформації, хоч вони становили лише п'ять відсотків населення. Той факт, що жиди, такі, як Карл Маркс (справжнє ім'я Мозес Мордехай Леві), Роза Люксембург (справжнє ім'я Емма Лазарус), Карл Лібкнехт та інші були, непропорційно своєму відсотку в населенні держави, втягнуті в комуністичний рух, допомогло переконати німецьких націоналістів в тому, що жиди намагаються руйнувати національні підвалини держав, в яких вони

мешкають, а замість цього побудувати суспільство інтернаціонального типу, де домінує ідеологія, що не ґрунтується на національній філософії та політиці^[1].

В цій книзі ми не аналізуємо наскільки "обґрунтовані" були правові заходи, прийняті проти жидів у гітлерівській Німеччині. Ми просто спробуємо неупереджено дослідити заходи, прийняті в Німеччині, щоб нейтралізувати вплив жидів і, що найбільше важливо, примусити їх до еміграції. До 1939 р. більшість німецьких жидів емігрували, до речі, їм було дозволено виїжджати зі своїми пожитками. Ніколи німецьке націоналістичне керівництво не розглядало політику геноциду жидів.

Жиди називають еміграцію "планомірним винищенням"

Жиди продовжують наполегливо стверджувати, що політика дискримінації в націоналістичній Німеччині була лише верхівкою айсбергу, сутністю якого було їх фізичне знищення. Типовим прикладом цього є анти-німецька пропагандистська книжка "Der Gelbe Fleck: Die Ausvultung von 500 000 Juden", надрукована в Парижі в 1936 р. ("Жовта пляма — знищення 500 тис. жидів"). Не зважаючи на відсутність фактів, еміграція в цій книжці подається як фізичне знищення жидів. Концтабори для політичних в'язнів подаються як потенційні інструменти геноциду і особливе зауваження зроблено про сто (100) жидів, які утримувались в Дахау в 1936 р., з яких шістдесят (60) там були до 1933 р.

Як інший приклад вони вказують на сенсаційну книжку німецького жида, комуніста Ганса Баймлера "Four Weeks in the Hands of Hitler's Hell-Hounds: The nazi Murder Camp of Dachau", ("Чотири тижні в руках гітлерівських катів — нацистський табір смерті Дахау"), опубліковану в Нью-Йорку в 1933 р. Затриманий за свою марксистську діяльність, автор стверджував, що Дахау був табором смерті, хоч з його власного визнання його випустили через місяць. (У свій час у Східній Німеччині (НДР) навіть установили нагороду Ганса Баймлера за служіння в комуністичному русі).

Той факт, що пропаганда про геноцид, який немов би здійснювався в націоналістичній Німеччині, розповсюджувалась в той час людьми з упередженими думками про расові та політичні проблеми, повинно насторожити незалежно налаштованого спостерігача при дослідженні того періоду історії. Примусова політика жидів до еміграції та існування концтаборів — це не одне і те ж. Табори використовувались для ізоляції політичних супротивників та підривних елементів, зокрема, комуністів, серед яких були жиди. На відміну від сталінського режиму з його мільйонними в'язнями, число ув'язнених в Німеччині було невелике. Згідно Райтлінгеру, який багато написав на підтримку легенди про геноцид між 1934-38 рр., це число не перевищувало 20 тис. по всій Німеччині, число жидів серед яких не перевищувало три тисячі (із книги "The Alibi SS of a Nation" London, 1956, стор.253)).

Політична спроба уряду Гітлера створити жидівську державу

Німецька націоналістична політика по відношенню до жидівської еміграції деякою мірою була сформована у відповідності до тодішнього сіонізму. Основоположник сучасного сіонізму Теодор Херцль в своїй роботі "Жидівська держава" писав про її заснування на острові Мадагаскар, і цю можливість уряд Гітлера серйозно вивчав. Це було важливим пунктом у виборчій програмі Націонал-Соціалістичної Робітничої Партії, яка була надрукована у вигляді передвиборчої платформи. В ній стверджувалось, що створення жидівської держави в Палестині небажане, адже це спричинить постійні війни на Близькому Сході[2]. Німці не були першими, хто пропонував жидівську еміграцію на Мадагаскар, польський уряд розглядав цей план стосовно свого жидівського населення, і в 1937 р. вони відправили туди експедицію під керівництвом Михайла Лепецького, в яку були введені і жидівські представники.

Перші конкретні пропозиції щодо Мадагаскару німці зробили в проекті Шахта (Hjalmar Schacht, президент Рейсхбанка) в 1938 р.. За порадою Герінга, Гітлер погодився надіслати Шахта в Лондон для переговорів з жидівськими представниками - Раблі із Нью-Йорку і Берстедом (з книжки Райтлінгера "The Final Solution" ("Остаточне вирішення"), London, 1953, стор. 201). Згідно цьому плану гроші та нерухомість німецьких жидів були б використані як задаток для міжнародного займу для фінансування жидівської еміграції в Палестину.

Шахт доповів Гітлеру про ці переговори 2 січня 1939 р. Цей план був прийнятий на конференції 12 листопада 1938 р., зібраної Герінгом, де він заявив, що Гітлер розглядає план еміграції жидів на Мадагаскар. Але цей план не вдалося перетворити в життя, бо Англія не погодилась з фінансовими умовами (The Final Solution, стор. 21). Трохи пізніше, в грудні того ж року, М.Жорж Боннет, міністр іноземних справ Франції, сказав Ріббентропу, що французький уряд планує евакуювати 10 тис. жидів на Мадагаскар.

Ще до того, як Шахт запропонував організувати еміграцію жидів у Палестину, що є в основному продовженням переговорів, початих в 1935 р., були зроблені багаторазові спроби сприяти еміграції жидів у інші європейські держави. Евіанська (Evian) конференція в липні 1938 р. стала наслідком цих зусиль. Все ж таки на 1939 р. німецька сторона все ще надавала перевагу еміграції на Мадагаскар. І хоч Гельмут Вольтат обговорював від німецького міністерства іноземних справ плани обмеженої жидівської еміграції в Родезію, а також в Англійську Гвіану, і ці переговори продовжувались до квітня 1939 р., Мадагаскарський план обговорювався вельми серйозно в той самий час, і 24 січня Герінг написав міністру внутрішніх справ Фріску, пропонуючи створити центральне еміграційне управління для жидів, і наказав Гейдріху із служби безпеки, заступнику Гімmlера, вирішити жидівську проблему шляхом еміграції та евакуації.

До 1939 р. зусилля німецького уряду привели до того, що із загальної кількості 600 тис., 400 тис. німецьких жидів емігрували, і додатково до того 400 тис. із Австрії і Чехословаччини, що становило майже повне жидівське населення тих держав. Це було зроблено через Управління Європейської Еміграції в Берліні, Відні і Празі, створеного Ейхманом, головою жидівського Відділу Розслідувань в Гестапо. Німці настільки швидко хотіли завершити цю еміграцію, що Ейхман навіть

організував в Австрії центр з підготовки емігрантів в Палестину, де молоді жиди вивчали методи сільського господарювання, щоб підготувати себе до нового життя у Палестині (Роджер Франкль. "СС і Гестапо". Roger Manvell (author) and Heinrich Fraenkel (contributor). "SS and Gestapo", стор.60).

Звинувачення в тому, що Гітлер виношував плани знищення жидів, незбагненні, враховуючи той факт, що він дозволив більш ніж 800 тис. з них покинути територію, яка знаходилась під контролем німців, їм навіть було дозволено вивезти своє майно.

Еміграція жидів із Європи продовжувала розглядатися і після початку війни, особливо Мадагаскарський план. Ейхман його обговорював в 1940 р. з Французьким колоніальним управлінням.

2. НІМЕЦЬКА ПОЛІТИКА СТОСОВНО ЖИДІВ ПІСЛЯ ПОЧАТКУ ВІЙНИ

З початком війни ситуація стосовно жидів різко змінилась. Не всім відомий той факт, що світове жидівство оголосило себе учасником Другої світової війни проти Німеччини. Внаслідок цього німецький уряд мав достатньо підстав, згідно міжнародним законам, розглядати їх як ворогів та ізолювати як ворожий елемент.

5 вересня 1939 р. Хайм Вайцман, один із сіоністських лідерів, оголосив Німеччині війну від імені жидів всього світу, заявляючи, що жиди будуть боротися на підтримку Великобританії і що Жидівське Агентство готове взяти термінові заходи для використання жидівських людських ресурсів, а також інших дій. А до цього, починаючи з 1933 р., різні жидівські організації і агентства шість разів (!) оголошували світу, що вони знаходяться в стані війни з Німеччиною.

Таким чином, всі жиди були де факто оголошені агентами, готовими брати участь у військових діях проти Німеччини. Одразу після цього стала проводитись політика інтернування жидів в концтабори.

Варто відзначити, що США і Канада інтернували всіх японців на своїй території ще до того, як німці застосували ті ж заходи безпеки стосовно жидів. Японці були інтерновані, незважаючи на те, що вони не дали ніяких підстав підозрювати себе у ворожих спонуканнях. Англійці за часів Бурської війни інтернували всіх жінок і дітей бурів, щоб змусити чоловіче населення здатись. Понад двадцять тисяч загинуло внаслідок цієї акції, проте ніхто не звинуватив їх в навмисному знищенні бурів як нації.

Інтернуючи жидів на окупованих територіях Європи, німці намагались упередити безпорядки і ворожі дії. 11 жовтня 1942 р., наприклад, Гімлер повідомив Муссоліні, що німецька політика стосовно жидів змінилась з причини військової безпеки. Він додав, що тисячі жидів на окупованих територіях ведуть партизанську війну, саботаж та шпигунство. Згідно офіційній довідці, даній Реймонду Артуру Девісу, кореспонденту, який знаходився в Радянському Союзі на протязі всієї війни, біля 35 тис. європейських жидів вели партизанську війну у військах Тіто в Югославії. Внаслідок цього жидів інтернували в гетто та в таборах,

в Німеччині та Польщі, більшість з них стала відправлятися в Польщу після березня 1942 р. В'язнів гетто та концтаборів використовували в якості робочої сили у виробництві військової продукції. Ця проблема особливо гостро стояла для Гітлера в кінці 1941 р., після провалу блітц-кригу, коли керівництво Німеччини було змушене мобілізувати всі ресурси на війну. Таким чином, питання про примусову працю в'язнів, а також "ост-арбайтер", є фундаментальним в спростуванні тверджень про те, що націоналістична Німеччина начебто виношувала плани про масові знищення жидів. Це суперечить елементарній логіці, бо це б означало безглузду трату людських ресурсів, які були критично необхідні для ведення виснажливої війни. Зберігся стенографічний протокол розмови між Гітлером і угорським регентом Хорті, який відбувся 17 квітня 1943 р.. Він прохав Гітлера звільнити сто тисяч жидів, щоб залучити їх до розробки проекту нового винищувача. В той час бомбардування Німеччини значно посилилось (Reitinger, "Die Endlosung" Berlin, 1956 стор.478). Ця розмова відбулася в той час, коли немов би винищення жидів уже здійснювалося повним ходом. Концтабори в той час перетворились у потужні промислові комплекси, які постачали військову продукцію німецькій армії — фабрика штучної гуми Буна в таборі Берген-Бельзен, І.Г.Фарбен в Освенцімі, електрична фірма Сіменс в Равенсбрюці. В багатьох таборах роботу оплачували спеціальними грошима, за які можна було купити додаткову їжу. Німці хотіли отримати максимальний економічний вихід зі своєї системи концтаборів, що знаходиться в повному протиріччі з існуючими планами про немов би масові винищення людей, які були там. Спеціальне управління СС, яке очолював Освальд Пол — Управління Економіки та адміністрації, працювало, щоб перетворити табори у великі індустріальні комплекси.

Вельми помітний факт, що навіть за часів війни німці продовжували політику жидівської еміграції. Меморандум Лютера, міністерського секретаря Міністерства іноземних справ, в серпні 1942 р., вказує, що він вів ці переговори з липня по грудень 1940 р. з урядом Франції. Циркуляр від 15 серпня 1940 р. вказує, що подробиці німецького плану були розроблені Ейхманом, бо він підписаний його асистентом Даннекером. Розробити докладніший план про переселення на Мадагаскар було доручено Ейхману, Даннекер зібрав для цього дані у французькому колоніальному управлінні. (Reitlinger, "The Final Solution", стор.77). Згідно програмі, запропонованій 15 серпня, Інтер-Європейський Банк забезпечив би фінансування еміграції чотирьох мільйонів жидів. Меморандум Лютера від 1942 р. вказує, що Гейдріх отримав від Гімmlера схвалення цього плану перед кінцем серпня і що він також надіслав цей план Герінгу. Перекладач Гітлера Шмідт пише у своїх мемуарах, що Гітлер сказав Муссоліні ще в середині червня — "На Мадагаскарі незабаром буде жидівська держава" (Schmidt, "Hitler's Interpreter", ("Перекладач Гітлера", London, 1951, стор. 178).

Незважаючи на те, що французи зупинили переговори про Мадагаскар в грудні 1940 р., Поляков, директор Центру жидівської документації в Парижі, визнає, що німці тим часом продовжували працювати над цим планом і Ейхман був ним зайнятий практично весь 1941 р. Проте цей план був визнаний нездійсненним внаслідок війни з Радянським Союзом, і 10 лютого 1942 р. МІСу Німеччини повідомили, що план відкладається. Це рішення, надіслане туди асистентом Лютера Радемахером, чітко демонструє, що "остаточне вирішення" визначало лише

еміграцію жидів, а їх транспортування у східні гетто і концтабори, такі як Освенцім, представляло всього лише запасний план їх переселення із Німеччини. В директиві написано — "Війна з Радянським Союзом створила можливість використовувати інші території для остаточного вирішення (жидівського питання). В зв'язку з цим фюрер вирішив евакуювати жидів не на Мадагаскар, а на схід. Мадагаскар більше не буде розглядатись в зв'язку з остаточним вирішенням". (Reitlinger, стор.79). Подобиці цієї евакуації вирішувались за місяць до цього на конференції в Ваннзее (Wannsee, місце на озері біля Берліну).

Райтлінгер і Поляков зробили цілком необгрунтований висновок, що у зв'язку з відкладенням Мадагаскарського плану німці обов'язково повинні були займатися винищенням жидів. 7 березня 1942 р., менше ніж через місяць після того меморандуму в МІС, Геббельс написав меморандум на користь Мадагаскарського плану як "остаточного вирішення жидівського питання", (Manvell, Frankl, "Dr.Goebbels", London, 1960, стор. 165). А тим часом він схвалив план про концентрацію жидів на Сході. Пізніша кореспонденція Геббельса також говорить про депортацію на Схід (в Польщу) і підкреслює необхідність примусових робіт. Після того, як була введена політика депортації на Схід, використання жидів у якості робочої сили стало основною частиною цієї і операції. Це цілком очевидно, що термін "остаточне вирішення" застосовувався як до Мадагаскару, так і до східних територій, тобто визначав тільки депортацію. Навіть ще в травні 1944 р. Німеччина погодилась дозволити еміграцію мільйонів жидів. Про це розповідає Олександр Вайсберг, відомий жидівський вчений, висланий із СРСР під час сталінських чисток. Він провів війну в Кракові і навіть не був інтернований. В своїй книзі "Die Geschichte von Joel Brand", Koln, 1956, "Історія Джоела Бранда") Вайсберг пише, що, за особистим розпорядженням Гімmlера, Ейхман послав угорського жидівського лідера Бранда, який знаходився в Будапешті, в Стамбул з пропозицією союзникам організувати виїзд мільйона жидів з території під німецьким контролем. Вельми вражаючий факт, бо якщо вірити тим, хто поширював легенди про масові винищення, на той час чи залишався мільйон жидів у Європі.

Німці, звичайно, розуміли, що транспортування такої кількості людей вельми ускладнить ведення війни для них, але готові були піти на це в обмін на 10 тисяч вантажівок, які б використовувалися виключно на москвинському фронті. Цей план закінчився нічим, англійці вирішили, що Бранд німецький агент і посадили його в тюрму в Каїрі, а преса назвала цей план нацистським трюком. Черчилль назвав поведження німців з угорськими жидами самим жахливим злочином, коли б то здійсненим за всю історію світу. Але чи можна уявити, що німці винищували жидів, якщо вони пропонували такі плани? Війна у них забирала практично всі ресурси, чи могло щось залишитись там на винищення жидів?

3. НАСЕЛЕННЯ ТА ЕМІГРАЦІЯ

Статистичні дані про жидівське населення не відомі у достатніх подробицях по всім державам, а також не відомо, скільки жидів було депортовано і інтерновано між 1939-45 рр. Проте за тими існуючими статистичними даними, які відносяться

до еміграції, можна сказати, що число жидів, які загинули у війну, складає вельми невелику частину від тих "шести мільйонів".

Згідно Chambers Encyclopaedic (Енциклопедія Чеймберс), число жидів, що мешкали в довоєнній Європі, складало шість з половиною мільйонів. Тобто, якщо вірити легенді про "масові винищення", то в післявоєнній Європі тоді практично не повинно було залишитися жидів.

Але Baseler Nachrichten (Базелер Нахріхтен), нейтральна швейцарська газета, використовуючи жидівські статистичні дані, встановила, що між 1933 і 1945 рр. півтора мільйони жидів емігрувало в США, Англію, Швецію, Іспанію, Португалію, Австралію, Палестину і навіть Китай та Індію. Це стверджує жидівський журналіст Бруно Блау, який подає те ж саме число в Нью-Йоркській жидівській газеті Ауфбау (Aufbau) від 13 серпня 1948 р. З цих емігрантів приблизно 400 тисяч приїхало із Німеччини перед вереснем 1939 р., коли почалася війна. Це також стверджується в публікації Всесвітнього жидівського конгресу "Єднання в Діаспорі" ("Unify in Dispersion", стор.377), в якій говориться — "Більшості німецьких жидів вдалося виїхати із Німеччини до початку війни". В додаток до німецьких жидів, 220 тис. із загального числа 280 тис. австрійських жидів, емігрувало до вересня 1939 р., а починаючи з березня 1939 р. Інститут жидівської еміграції в Празі допоміг 260 тис. жидам емігрувати із Чехословаччини. Після вересня 1939 р. в Німеччині, Австрії та Чехословаччині залишилося тільки 360 тис. жидів. Біля півмільйона емігрувало із Польщі до початку війни. Ці цифри визначають, що число жидівських емігрантів з інших європейських держав (Франція, Голландія, Італія, держави Східної Європи) було приблизно 120 тис. Таким чином, масовий виїзд жидів до та протягом війни зменшив число жидів у Європі до п'яти мільйонів. До цих емігрантів ми також повинні додати тих жидів, які втекли в Радянський Союз після нападу Німеччини на Польщу, а також тих, хто був пізніше евакуйований з територій, куди просувались німецькі війська. Більшість із евакуйованих були польські жиди, але окрім них, згідно Райтлінгеру, біля 300 тис. жидів із інших європейських держав перебралися на радянську територію між 1939 і 1941 рр. Таким чином, загальне число жидівських переселенців у Радянському Союзі було біля півтора мільйони. Ф.Фостер, чия стаття про жидів у Радянському Союзі була надрукована у журналі Colliers (Коллієрс) від 9 червня 1945 р., пише, що 2,2 мільйони перебралися туди з 1939 р., рятуючись від нацистів, але число півтора мільйони, мабуть, ближче до реальної.

Таким чином, жидівська міграція у Радянський Союз зменшує число жидів на теренах, окупованих Німеччиною, до приблизно трьох з половиною мільйонів. З них варто вирахувати тих, хто мешкав у нейтральних державах, яким вдалося уникнути наслідків війни. Згідно World Almanac (Світовий Альманах) за 1942 рік стор. 594, число жидів, які мешкали в Англії, Португалії, Іспанії, Швеції, Ірландії, Туреччині та Гібралтарі складало 413 тисяч. (Англія хоч і не була нейтральною, але її територія не була окупованою).

Три мільйони жидів у Європі

Таким чином, згідно статистичним даним щодо населення та еміграції, число жидів на теренах, окупованих Німеччиною, було приблизно три мільйони. Приблизно таке ж число ми отримуємо, якщо розглянемо статистичні дані по жидівському населенню, що знаходилось на окупованих територіях. Більша половина жидів, що переселилися до Радянського Союзу після 1939 р., були із Польщі. Можна частенько чути твердження, що війна з Польщею додала три мільйони жидів під німецький контроль і що майже всі польські жиди були винищені. Але факти кажуть інше — перепис жидів, проведений у Польщі 1931 р., дає число 2.732.600 (Reitlinger, "Die Endlosung" ("Остаточне вирішення"), стор.36).

Автор вказує, що можливо, 1,17 мільйони з них перебували в радянській зоні окупації до осені 1939 р., з яких приблизно мільйон були евакуйовані на Урал, Середню Азію і Південний Сибір після німецького вторгнення в червні 1941 р. (там же, стор.50). Як ми вже вказували, приблизно півмільйона жидів емігрувало із Польщі до війни.

Журналіст Реймонд Артур Девіс писав, що приблизно чверть мільйона втекла з Польщі за час від початку війни з Німеччиною до вторгнення Німеччини в СРСР і їх можна було зустріти практично в будь якій частині Радянського Союзу ("Odyssey Through Hell", ("Одісея через пекло") New York, 1946). Віднімаючи все це із 2.732.600 і додаючи нормальний приріст населення, який, природно, мав місце з 1931 по 1939 рр., ми переконуємось, що не більше 1,1 мільйона польських жидів могли бути під німецьким контролем на кінець 1939 р. Дослідження статистики за населенням було проведено Інститутом Історії в Мюнхені й опубліковано в доповіді Gutachten des Instituts Fur Zeitgeschichte, (Дослідження інституту історії), Munchen, 1956. До цього числа ми можемо додати 300 тисяч жидів, які залишились у Німеччині, Австрії, Чехословаччині, після значної еміграції, що мало місце в довоєнний період. Із 320 тис. французьких жидів 120 тис. були депортовані, згідно заяві прокурора на Нюрнберзькому процесі, хоч, згідно Райтлінгеру, було депортовано 50 тис[3].

Таким чином, загальне число жидів під німецьким контролем було менше двох мільйонів. Депортація із Скандинавських держав була вельми незначною і її зовсім не було з Болгарії. Після включення жидівського населення Голландії (140 тис), Бельгії (40 тис), Італії (50 тис), Югославії (55 тис), Угорщини (380 тис) і Румунії (725 тис), загальне число лише трішки перевищує три мільйони.

Невелика розбіжність в цифрах із цих двох підрахунків пояснюється тим, що другий документ використовує статистику за населенням, зібраним до війни, і він не вказує еміграцію, яка складала приблизно 120 тис. з тих держав, які опісля були окуповані Німеччиною. Таким чином два методи підрахунку дають приблизно однакові результати — три мільйона жидів на теренах під німецькою окупацією.

Евакуйовані радянські жиди

Точні дані про жидів на території Радянського Союзу невідомі, тому часто вельми перебільшуються. Жидівський статист Яків Лещинський стверджує, що в 1939 р. на теренах СРСР, опісля окупованих Німеччиною, було 2,1 мільйони жидів. В додаток до цього біля 200 тис. мешкали в Естонії, Латвії, Литві. Луїс Левін, президент Американської жидівської Ради для допомоги Московії, заявив 30 жовтня 1946 р. в Чикаго, після своєї поїздки до Радянського Союзу — "З початку війни жиди були одні із перших, кого евакуйовували із західних регіонів, що знаходились під загрозою окупації. Два мільйони жидів були таким чином врятовані".

Це число підтверджується жидівським журналістом Давидом Бергельсоном, який написав у Московській газеті *Ainikert* 5 грудня 1942 р., що виходила на ідиш — "Завдяки евакуації, більшість (вісімдесят відсотків) жидів України, Білорусії, Литви, Латвії були врятовані. Райтлінгер погоджується з жидівським авторитетом Джозефом Шехтманом, який говорить, що велике число жидів було евакуйовано, хоч між 650 і 850 тис. не змогли виїхати, (Reitlinger, *The Final Solution*", стор.499). Щодо жидів, які залишилися на окупованій території СРСР, число загиблих можна оцінити тільки вельми приблизно. За оцінками німецької армії, в партизанських боях загинуло приблизно сто тисяч радянських людей, включаючи тих, хто був розстріляний внаслідок репресій, які проводились групами СД німецької армії, а також комісарів, взятих в полон.

Згідно нейтральної Швейцарії, число шість мільйонів нереальне

Як бачимо, німці не могли вбити шість мільйонів жидів, бо вони стільки просто не мали під своїм контролем. Виключаючи Радянський Союз, число жидів в окупованій Європі ледве перевищувало три мільйони, не всі із яких були інтерновані. Щоб наблизитись навіть до половини із тих "шести мільйонів", потрібно було вбити кожного жида, який мешкав у Європі. А це відомий факт, що після війни у Європі знаходилась велика кількість жидів. Філіп Фрідман у книжці "*Their Brother's Keepers*", ("Наглядачі своїх братів"), New York, 1957, стор.,13 стверджує — "У всякому разі мільйон жидів пережили м'ясорубку нацистського пекла", а Жидівський об'єднаний розподільчий комітет (*Jewish Joint Distribution Committee*) дає офіційну цифру 1.559.600. Таким чином, якщо це число приймемо, то кількість жидів, які загинули, не перевищує півтора мільйони. До такого ж висновку дійшов швейцарський журнал *Baseler Nachrichten*. В статті "*Wie hoch ist die Zahl der jüdischen Opfer?*" (Наскільки високе число жидівських жертв?) від 13 червня 1946 р. повідомляє, що використовуючи статистичні дані за населенням, які ми вже привели, максимум півтора мільйони жидів можна розглядати як загиблих. Ми, проте, покажемо, що навіть менше число більш правдоподібне. *Baseler Nachrichten*, наприклад, взяв цифру 1.559,660 жидів у післявоєнній Європі, але потім виявилось, що число заяв на компенсацію від тих жидів, які "вижили", перевищило "офіційне число живих жидів більше ніж вдвоє (!), але цю інформацію автори статті тоді ще, звичайно не мали.

Неможливий приріст населення

Статистичні дані за жидівським населенням післявоєнного періоду також суперечить цій легенді про шість мільйонів. Згідно світовому Альманаху за 1938 рік, число жидів у світі складало 16.588 тис, «Нью-Йорк Таймс» від 22 лютого 1948 р. подає цифру між 15,6 млн. і 18,7 млн. З цього видно, що число жидів, які загинули у війну, вимірюється тисячами, а не сотнями тисяч, тим паче не мільйонами. Шістнадцять з половиною мільйонів в 1938 р. мінус начебто вбитих шість мільйонів дає десять з половиною мільйонів, тобто виявляється, що жидівське населення зросло на п'ять мільйонів, якщо брати нижнє число 16 у «Нью-Йорк Таймс», і більше нижнє вісім мільйонів, якщо брати число 18,7 млн. Потрібно розуміти, що такий приріст населення має місце всього за десять років, більше половини якого припадає на роки поневірянь військового часу. Це просто несерйозно. Більша частина із цих "шести мільйонів" були емігранти та переселенці — в Радянський Союз, США, Англію, в Європейські держави, яких не торкнулася війна. Еміграція в Палестину була також вельми значною, особливо в кінці війни. Після 1945 р. переповнені кораблі привозили жидів у Палестину, що створювало значні незручності англійському уряду, під чиєю адміністрацією тоді знаходилась Палестина. Число прибуваючих було настільки велике, що урядова публікація від 5 листопада 1946 р. (номер 190) описала цей притік населення як другий вихід.

Але більшість жидівських емігрантів прибувало до США, причому їхнє число перевищувало еміграційні квоти. 16 серпня 1963р. Бен-Гуріон, прем'єр-міністр Ізраїлю, сказав, що жидівське населення США складає 5,6 млн., а можливо і всі дев'ять (Deutsche Wochenzeitung, 23 листопада 1963 р.).

Альберт Мейсел, в статті "Наші нові американці", надрукованій у журналі "Readers Digest" від січня 1957 р. говорить — "Скоро після війни, за президентським декретом, дев'яносто відсотків всіх віз, що видавалися за квотами для Центральної і Східної Європи, призначались "переміщеним особам"". Ми приводимо копію оголошення, надрукованого в щотижневику американських жидів "Ауфбай" (Aufbau) 16 червня 1972 р., їх там друкується багато. Маленька ілюстрація того, що жидівські імігранти в США часто змінюють свої імена. В цьому оголошенні народжений Konigsberger із Франкфурте перетворився у Arthur Kingsley. Можливо ці люди були "пораховані" як частина тих славетних "шість мільйонів".

4. "ШІСТЬ МІЛЬЙОНІВ" — ДОКУМЕНТАЛЬНІ ДАНІ

Із того, що ми вже дізнались, здається очевидним, що цифра шість мільйонів вбитих жидів — це всього лише туманний "компроміс" між декількома необґрунтованими оцінками, не існує ніяких документальних даних, які підтверджують їх правдоподібність. Проте деякі письменники подають це в такій формі, що ця легенда може видаватися за правду. Лорд Рассел із Ліверпуля, наприклад, у своїй книзі "The scourge of Swastika", (London, 1954) стверджує, що не "менше ніж п'ять мільйонів жидів померли в німецьких концтаборах" Він напевно задовольнив себе тим, що його "аналіз" знаходиться між тими, хто говорить шість мільйонів і тими, хто передбачає — чотири. Але, він визнає, що "точне число ніколи

не буде відоме". Але якщо це так, то на основі чого він стверджує, що загинуло "не менше ніж п'ять мільйонів?". Жидівський об'єднаний розподільчий комітет надає перевагу цифрі 5.012.000, а ось жидівський "експерт" Райтлінгер пропонує цифру — 4.192.600 "зниклих жидів", з яких, за його оцінками, третина померла від природних причин. Але це знижує цифру вбитих до 2.796.000. Проте М.Перлцвейг, делегат від Нью-Йорку на всесвітньому жидівському з'їзді, заявив на прес-конференції у Женеві в 1948 р. — "Ціна падіння націонал-соціалізму і фашизму — це факт, що сім мільйонів жидів втратили життя внаслідок жорстокого антисемітизму".

Інколи число піднімається і до восьми мільйонів, і навіть дев'яти. Як ми вже вказували, ні од не з цих чисел навіть і близько не підходить до реальності.

Фантастичні перебільшення

Перші твердження про масові винищення жидів нацистами були зроблені сталінським агентом Леоном Фейхтвангером в 1936 р. Рабін Вайз і світовий жидівський конгрес підхопили цю фальшивку і додали до неї ще більше жидів, а в 1942 р. союзники зробили декларацію на цю тему. Але вони самі не вірили своїй власній пропаганді. Вони, наприклад, інтенсивно бомбардували фабрику по виробництву синтетичного палива в Освенцімі, але не чіпали ту секцію табору де, як вони стверджували, знаходились газові камери^[4].

Фантазія рабина Вайза не зупинилася на газових камерах, він потім почав стверджувати, що німці варили мило із трупів жидівських в'язнів, цю ідею також підхопили радянські обвинувачі в Нюрнберзі, але сьогодні жоден серйозний історик не сприймає це всерйоз. Єгуда Бауер, професор Жидівського університету стверджує — "Технічні можливості для перетворення людського жиру в мило не були відомі в той час. В'язні таборів могли вірити в будь-яку історію жахів і нацистів це цілком влаштовувало. Нацисти робили достатньо жаклих справ під час війни, нам ні до чого вірити в казки".

В 1943 р. жид Рафаель Лемкін, в книзі "Axis Rule in Occupied Europe" ("Правління нацистів у Європі"), надрукованій у Нью-Йорку, стверджував, що нацисти знищили мільйони жидів, навіть шість мільйонів. Ця заява, зроблена у 1943 р., вельми примітна, бо масове винищення начебто почалося тільки влітку 1942 р. За таких "темпів" все жидівське населення світу було б знищено до 1945 р.

До речі цей самий Лемкін пізніше склав конвенцію ООН про геноцид, згідно якій "расизм" приписувалось зробити протизаконним.

Після війни пропаганди твердження досягли навіть більш фантастичних вершин. Курт Герштейн, який стверджував, що він антифашист, який зумів проникнути в СС, запевняв французького офіцера Реймонда Карт'єра, що не менше сорока мільйонів (?) в'язнів концтаборів було вбито в газових камерах. В його першому меморандумі від 26 квітня 1945 р. він знизив число до двадцяти мільйонів, але навіть ця "знижена" оцінка була вельми неймовірною для французів і в його другому меморандумі, який він підписав в Роттвайлі (Rottweil) 4 травня 1945 р., він

знизив число до шести мільйонів, яку надалі використовували на Нюрнберзькому процесі.

До речі цей Герштейн був засуджений в 1946 р. за пересилку порнографічних матеріалів поштою - маленька дрібниця для ілюстрації його характеру.

Після того, як він написав свої меморандуми, було оголошено, що він повісився у камері тюрми Шерше Міді в Парижі.

У своїх спогадах Герштейн стверджував, що на протязі війни він передавав інформацію про масові вбивства жидів Шведському уряду через німецького барона, але з якихось незрозумілих причин його донесення були покладені під сукно. Він також стверджував, що в серпні 1942 р. він повідомив послу Папи Римського в Берліні про програму винищення жидів, але йому запропонували залишити будинок установи.

Меморандуми Герштейна мають фантастичні заяви, він пише, наприклад, про те, як він спостерігав масові катування (двадцять тисяч в один день у таборі Бельзен), він також описує візит Гітлера в концтабір в Польщі в червні 1942 р., хоч добре відомо, що Гітлер не відвідував цей табір.

Фантастичні перебільшення Герштейна зробили більше для дискредитації легенди про масові винищення, ніж якісь інші заяви. Берлінський євангелістський єпископ Вільгельм Дібеліус відізвався про ці меморандуми як "не варті довіри", (із статті Ротфельса "Свідчення очевидців про масові вбивства в газових камерах", надруковані у Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, за квітень 1953 р.).

Вражаючий факт, що незважаючи на всі ці спростування, уряд ФРН у 1955 р. видав другий меморандум Герштейна для розповсюдження в школах (Dokumentation zur Massvergasung, Bonn, 1955). В ньому вони стверджували, що Герштейн користувався особливою довірою Дібеліуса і що ці меморандуми "правдиві поза всяким сумнівом". Це вражаючий приклад того, як необґрунтовані звинувачення про геноцид, що начебто мав місце при Гітлері, підтримується у сучасній Німеччині.

Історія про шість мільйонів жидів, начебто вбитих за час війни, була прийнята Нюрнберзьким трибуналом на базі заяв Вільгельма Хеттля. Хеттль був одним із помічників Ейхмана, під кінець війни він також працював на американську розвідку, і в додаток він займався письменницькою діяльністю, написав декілька книг під псевдонімом Вальтер Хаген. Хеттль також працював на радянську розвідку через двох жидівських емігрантів із Відня — Тергера і Вербера, які пізніше з'явилися на Нюрнберзькому трибуналі у формі офіцерів американської армії. У своїй письменницькій заяві від 26 листопада 1945 р. він розповів, що Ейхман "сказав йому" у серпні 1944 р. в Будапешті, що шість мільйонів жидів було вбито, але пізніше Ейхман це заперечив на своєму суді. Враховуючи, що Хеттль працював і на американців і на совети, це вельми дивно, що перша заява про масові вбивства була зроблена після війни.

Відсутність речових доказів

Ми повинні підкреслити, що не існує жодного документу, який би доводив, що німці або планували, або проводили політику винищення жидів. У книзі Полякова і Вульфа "Третій Рейх і жида — документи та нариси" (Poliakov, Wulf, "Das Dritte Reich und die jüden Dokumente und Aufsätze", Berlin, 1955) — все, що вони зуміли зібрати, були твердження, зібрані або вибиті у таких людей як Хеттль, Олендорф і Вісліцені, останній — під допитами у радянській тюрмі. При відсутності будь-яких доказів Поляков вимушений був написати — "Три або чотири людини, які в основному були втягнуті у розробку плану про повне винищення жидів, вже мертві і ніяких документів до нас не дійшло".

Вельми зручно. І це очевидно, що і "план", і ті "три або чотири людини" — всього лише туманні припущення з боку авторів.

Але документи, які збереглися, зовсім не говорять про винищення, і тут "дослідники" типу Полякова і Райтлінгера роблять зручне припущення, що ці плани і накази були виключно "усні" [\[5\]](#).

Незважаючи на те, що не існує ніяких доказів, вони припускають, що винищення жидів повинно було початися в 1941 р., під час вторгнення в Радянський Союз.

Наступні частини цього плану повинні були начебто початися у березні 1942 р., разом з депортацією і концентрацією жидів у східних концтаборах, на території Польщі, як наприклад, в гігантському промисловому комплексі Освенцім біля Кракова. Цілком необґрунтованим припущенням є те, що перевезення на схід начебто означало наступне винищення в'язнів.

Манвелл і Френкель своїй книзі "Гімmlер" ("Heinrich Himmler", London, 1965), пишуть що політика геноциду була розроблена Гітлером і Гімmlером на "секретних переговорах" (стор.118), хоч вони не мають ніяких цього доказів.

Райтлінгер і Поляков також висловлюють припущення впродовж тієї ж лінії "усних наказів", додаючи, що нікому більше не було дозволено бути присутнім на цих засіданнях і ніяких протоколів не велося. Знову ж, немає ніяких доказів того, що такі засідання проводилися.

Вільям Ширер, в книзі "Злет і падіння Третього Рейху" ("The Rise and Fall of the Third Reich"), також обходить мовчанням всі докази. Він стверджує, що наказ Гітлера про винищення жидів "не був надрукований, у всякому разі ні одна копія не була знайдена. Він вірогідно був поданий в усній формі Герінгу, Гімmlеру і Гейдріху, які, в свою чергу, передали його далі". (Стор.1148).

Типовий приклад "доказів", що подаються на користь легенди про винищення, можна знайти у Манвелла і Френкеля. Вони вказують на меморандум від 31 липня 1941 р., надісланий Герінгом Гейдріху, який починається так — "Доповнюючи

завдання, яке було вам дане 24 січня 1939 р., вирішити жидівську проблему через еміграцію і евакуацію кращим чином за існуючих умов...".

Меморандум передбачає "повне вирішення жидівського питання в тій частині Європи, яка знаходиться під німецьким контролем" і він передбачає почати підготовку організаційної, фінансової та матеріальної бази, необхідної для цього. Манвелл і Френкель визнають, що це означав концентрацію на Сході. Меморандум потім передбачає створення плану для остаточного вирішення жидівської проблеми, на основі еміграції і евакуації, як було вказано спочатку. Ніяких вказівок про винищення людей там немає, але тим часом Манвелл і Френкель запевняють нас, що меморандум саме про це. Вони говорять про якусь "реальну суть" виразу "остаточне вирішення", яку Герінг розповів Гейдріху в усній формі (там же, стор. 118). "Зручність" цих "усних наказів" для певного типу істориків очевидна.

Конференція у Ваннзеє

Остаточні подробиці плану про винищення жидів немов повинні були розробити на конференції у Ваннзеє 30 січня 1942 р., на якій головував Гейдріх (із кн. Полякова "Третій Рейх і жиди", стор.120, Райтлінгера, — "Остаточне вирішення", стор.95). Там були присутніми представники всіх німецьких міністерств, Мюллер і Ейхман, представники керівництва Гестапо. Райтінгер, Манвелл і Френкель вважають, що стенографічний запис цієї конференції є їхньою козирною картою при доказі плану про геноцид, але насправді нічого подібного навіть не згадувалось, і вони, як не парадоксально, самі це визнають. Вони "оголошують" це наступним чином — "стенографічний запис відображає офіційну мову, яка замасковує реальну думку використаною термінологією" ("The Incomparable Crime" ("Ні з чим не порівняний злочин"), London, 1967, стор.46), що просто означав, що вони тлумачать документи, як їм забажається.

Насправді Гейдріх сказав, що Герінг видав йому розпорядження організувати вирішення жидівської проблеми. Він описав план жидівської еміграції, вказав, що війна зробила Мадагаскарський план нереальним і продовжив — "Програма еміграції замінюється евакуацією жидів на Схід, як наступне можливе рішення відповідно до ранньої рекомендації фюрера". А там, він пояснив, вони будуть використовуватись як робоча сила. І це повинно було означати якісь секретні плани по винищенню жидів! Проте Поль Рассіньє, француз, який був інтернований в Бухенвальді, і який потім зробив великі дослідження про систему німецьких концтаборів, стверджує, що меморандум означав те, що там написано — концентрацію жидів на сході для роботи. "Там вони б знаходились до кінця війни, до відновлення міжнародних переговорів, які б вирішили їхнє майбутнє. Це рішення було прийнято на міжміністерській конференції в Ваннзеє (Rassinier, "Le Veritable Proces Eichmann", ("Реальний процес Ейхмана"), стор.20). Проте Манвелла і Френкеля зовсім не бентежить відсутність доказів про немов би сплановані масові винищення жидів. Вони пишуть, що на конференції в Ваннзеє учасники уникали будь-яких нагадувань про вбивства, Гейдріх надавав перевазі визначенню "Arbeitseinsatz in Osfen" (трудова загони на сході) (книга «Г.Гімmlер», стор.209). Але вони не пояснюють, чому ми не можемо вважати, що визначення "трудова загони на сході" не повинно означати те, про що воно говорить.

Згідно Райтлінгеру та іншим, Гімmlер, Гейдріх, Ейхман і комендант Хесс обмінювались численними директивами, в яких відкрито говорилось про "винищення", але ні одна з них до нас не дійшла. Повна відсутність документальних доказів на підтримку існування плану про винищення стало приводом для реінтерпретації тих документів, що до нас дійшли. Деякі дослідники, наприклад, вважають, що документ про депортацію — це хитромудрий спосіб говорити про знищення людей. Манвелл і Френкель стверджують, що використовувалась різна термінологія, щоб завуалювати геноцид. Такі слова, згідно їм, стосуються "Aussiedlung" — виселення і "Abbeforderung" — переніс, переміщення (там же, стор.265). Таким чином, як ми бачимо, слова вже не означають те, що вони говорять, якщо їхній загальноприйнятий смисл не вписується у визначену теорію. Такий підхід, природно, є неймовірним перебільшенням, як, наприклад, інтерпретації директиви Гейдріха про "трудові загани на сході". Іншим прикладом є наказ Гімmlера про відправку жидів на схід, тобто "щоб їх вбити", як стверджується у книзі, (там же, стор.251). Райтлінгер, у якого також не було ніяких доказів, робить те ж саме, заявляючи, що із пишномовних слів і визначень, які були виголошені на конференції в Ваннзее, немов би очевидно, що "планувалось вбивство цілої раси" (там же, стор.98).

Ретельне вивчення документів є вельми важливим, бо воно оголює всі ці необґрунтовані твердження, що лягли в основу цієї легенди про масове винищення. Німці все пунктуально записували, до найменших дрібниць, проте серед тисяч захоплених документів СД, Гестапо, головного відділення служби безпеки Рейха, документів із кабінету Гімmlера, і в директивах самого Гітлера немає жодного слова про винищення жидів або когось ще. Це навіть було визнано світовим Центром сучасної жидівської документації в Тель-Авіві. Спроба знайти завуальовані посилання про геноцид в промовах нацистських керівників, типа того, що Гімmlер дав офіцерам СС в Позені в 1943 р., також не сприяли успіху. Заяву, зроблену на Нюрнберзькому процесі, ми розглянемо в наступній главі.

5. НЮРНБЕРЗЬКИЙ ПРОЦЕС

Легенда про шість мільйонів отримала законну підтримку на Нюрнберзькому процесі, який проводився після війни і який став найбільшим юридичним фарсом в історії. Як виголосив фельдмаршал Монтгомері, цей процес зробив програш війни злочином. Знаменна книжка про цей процес була написана видатним англійським юристом Вілом (FJ.Veale), "Advance in Barbarism" ("Прогресу варварстві", Welson,1953). Слідство в Нюрнберзі прийняло з самого початку неправильні статистичні дані. У своїй звинувачувальній промові 20 листопада 1945 р. Сідней Олдерман заявив, що у Європі, окупованій німцями мешкало 9,6 мільйонів жидів. Як згадувалося вище, це число навіть і близько не є реальним. Його згадують, повністю ігноруючи жидівську еміграцію 1933-45 рр., а також додаючи жидів Московії, включаючи два мільйони, або навіть більше, які ніколи не були на території, окупованій німцями. Ще більше роздута число 9,8 мільйонів була приведена на процесі Ейхмана професором Шаломом Бароном. Цифра шість мільйонів була подана на Нюрнберзькому процесі після "жонглювання" в пресі із десятима мільйонами і більше, в решті-решт вирішили прийняти шість мільйонів.

Це неймовірне число було прийнято у стані психозу мстивості 1945 року, але прихильники цієї легенди продовжують його захищати навіть сьогодні, коли з'явилося багато інформації, яка малює іншу картину.

Порушення юридичних принципів

Якщо хтось ще вірить, що вина німецьких націоналістів у методичному винищенні жидів була доведена у Нюрнберзі, той повинен серйозно розглянути суть цього процесу, який базувався на повному ігноруванні загальноприйнятих юридичних норм. Звинувачуваними були і суддями і катами, винуватці вважались винними ще до суду. Серед судів, звичайно, були і радянські, їхні злочини проти людства полягали у підтримці найбільшої у світі системи концтаборів, штучно організований голод в Україні (під час цього організованого жидами голодомору померло понад 9 млн. українців), вбивство 15 тисяч польських офіцерів в Катині, в чому, до речі, радянський прокурор спробував звинуватити німців, масові вбивства у Вінниці та інших містах. В Нюрнберзі був також використаний трюк, де людей звинувачували у злочинах за законами, які були створені після здійснення тих "злочинів". До того часу фундаментальним юридичним принципом було те, що звинувачувати можна було тільки в порушенні тих законів, які були в силі того часу — "nulta poena sine legc".

Правила про розгляд доводів та прийняття речових доказів, розроблені системою англосаксонської юриспруденції на протязі багатьох віків, були повністю ігноровані на Нюрнберзькому процесі. Було офіційно заявлено, що "Трибунал не зобов'язаний йти за правилами прийняття речових доказів, а може допустити будь-які докази, що допоможуть веденню процесу", тобто доказу вини звинуваченого.

Цей підхід привів до того, що навіть чутки допускались судом як доказ, а також документи, які нормальний суд відхилив би. Той факт, що такі "докази" допускались, є вельми важливим, бо всі ці чутки, представлені суду у письмовій формі, були одним із основних методів, за допомогою яких створювалась ця легенда про винищення жидів. В ході процесу було вислухано всього лише 240 свідків, що вельми мало для трибуналу такого розмаху, зате біля 300 тис. (!) "письмових свідчень" були прийняті трибуналом на підтримку звинувачень [\[6\]](#).

При такій організації будь-який жид, що був депортований, або будь-який колишній в'язень концтабору, міг робити довільні заяви, щоб помститись за пережите. А той факт, що адвокатам звинувачених не було дозволено піддавати свідків звинувачення перехресному допиту, є грубим порушенням норм юриспруденції. Приблизно в таких самих умовах проходив суд над Адольфом Ейхманом, там було навіть оголошено, що його адвокат може бути знятий з процесу, якщо "виникне нестерпна ситуація", тобто якщо він буде мати успіхи в доказі невинності підсудного.

Суть Нюрнберзького процесу була викрита американським суддею Венерстурмом, який був головою одного із трибуналів на процесі. Йому настільки не сподобалась організація і ведення процесу, що він подав у відставку і відлетів назад до США, залишивши заяву для преси, яка перераховувала його заперечення

щодо проведення процесу. Його лист був надрукований в газеті Чикаго Трибюн (Chicago Tribune), а також пізніше у книзі Марка Лаутерна "Останнє слово про Нюрнберг" (Mark Lautern, "Das Letzte Wort uber Nurnberg"), стор. 56. Ми наводимо тут декілька пунктів з тієї заяви:

3. Члени прокуратури, замість того, щоб сформулювати і спробувати застосувати юридичні норми ведення процесу, займались в основному переслідуванням власних амбіцій і помети. Сторона звинувачення зробила все можливе, щоб не допустити виконання одноголосного рішення Військового Суду вимагати від Вашингтону надати додаткові документа, що знаходились у розпорядженні американського уряду.

6. Дев'яносто відсотків адміністрації Нюрнберзького трибуналу складається з людей з упередженою думкою, які з політичних або расових причин підтримують сторону звинувачення (тобто, із жидів).

7. Сторона звинувачення, вочевидь знала, кого вибирати на адміністративні посади військового трибуналу, і там багато виявилось "американців", чії імміграційні документи були вельми недавніми і які, або своїми діями по службі, або через їхні дії як перекладачів створили атмосферу, ворожу до звинувачених.

8. Дійсною метою Нюрнберзького процесу було показати німцям злочин їх фюрера, і ця мета також стала підставою для створення трибуналу. Якби я знав раніше, що буде відбуватись у Нюрнберзі, я б ніколи туди не поїхав.

Що стосується шостого пункту, в якому суддя Венерстурм говорить, що дев'яносто відсотків персоналу адміністрації трибуналу складалось із осіб з упередженими відношеннями до всього процесу, то цей факт підтверджується також іншими там присутніми. Згідно заяві американського юриста Ерла Каррола. Шістдесят відсотків персоналу прокуратури були німецькі жиди, які виїхали з Німеччини після прийняття там расових законів. Він також вказав, що менше ніж десять відсотків американського персоналу на Нюрнберзькому процесі були народжені в США. Головою прокуратури, який працював спочатку під керівництвом генерала Тейлора, був Роберт Кемпнер, жид, емігрант із Німеччини. Його помічником був Морріс Амхан. Марк Лаутерн, який спостерігав за роботою Трибуналу, писав у своїй книзі — "Ось всі вони приїхали — Соломони, Шлоссбергери, Рабиновичі, члени прокуратури" (стор. 68).

Таким чином був порушений фундаментальний юридичний принцип — ніхто не може судити свою справу. Окрім того, більшість свідків була також жидами. "Згідно професору Маурісу Берфішу, який також був спостерігачем на Нюрнберзькому процесі, єдиною опікою цих "свідків" було не виявляти свою ненависть вельми явно і створити враження об'єктивності" (Nuremberg ou la Terre Promise, Paris, 1948, стор. 149)[\[7\]](#).

"Визнання" під тортурами

Військовослужбовці Вермахту, особливо офіцери СС, зазнавали тортур, щоб витиснути з них "визнання", які б підтримували легенду про масові винищення жидів. Американський сенатор Джозеф Маккарті, в заяві, зробленій 20 травня 1949 р., звернув увагу американської преси на наступні випадки застосування тортур, щоб вибити "признання". Офіцерів дивізії СС "Лейбштандарте-СС Адольф Гітлер", били батогами до того, що вони були всі в крові, після чого їм наступали на статеві органи, поки вони лежали на підлозі. В судах Малмеді допитуваних підвішували і били, поки вони не підписували зізнання. На основі таких "признань", вибитих із генерала Зеппа Дітріха і Йоахіма Пайпера дивізії "Лейбштандарте" була засуджена як кримінальна організація, хоч вона була звичайною фронтовою дивізією [8].

Генерала СС Освальда Поля, економічного адміністратора системи концтаборів, били і обмазували обличчя нечистотами, поки він не підписав те, чого від нього вимагали.

Розглядаючи ці випадки, сенатор Маккарті заявив у пресі — "Я чув, і навіть бачив документальні докази того, що з полоненими погано поводитись, били, допитували такими методами, які можуть вигадати тільки збоченці. Полонені піддавались таким заходам дії, як імпровізовані присуди та страти, які відмінялись в останній момент, їм говорили, що у членів їхніх сімей заберуть картки на харчування або навіть передадуть їх у радянську зону. Все це проводилось із схвалення прокурора для того, щоб забезпечити психологічну атмосферу, розраховану на вибивання "признання". Дозволяючи такі дії, США дає привід всьому світові нас критикувати і сумніватися у наших мотивах і нашій моралі".

Такі методи мали місце також на процесах у Франкфурті і в Дахау, а значне число німців було засуджене лише на основі їх "признань". Американський суддя Едвард Л. Ван Роден, один із трьох членів Армійської комісії Сімпсона, яка була призначена для розслідування методів дізнання на судах в Дахау, розповів про методи, які використовувались, щоб вибити "признання". Репортаж про це надрукувала газета Washington Daily News 9 січня 1949 р., а також англійська газета Sunday Pictorial 23 січня 1949 р. Серед описаних методів були такі — допити палаючими сірниками, заштрики голок під нігті, утримання на холоді, вибивання зубів та ламання щелеп.

Згідно Ван Родену, "показання" і "признання", які були занесені у справи суду були отримані від людей, які утримувались під таким "слідством" на протязі трьох, чотирьох, п'яти місяців. Звинуваченим натягували мішки на голову і їх катували. Із 139 випадків, досліджених комісією, у 137 "звинувачених" були нанесені удари у пах такою силою, що атрофувалися статеві органи. Це була стандартна процедура в американських "слідчих", деякі з них потім стали прокурорами — підполковник Буртон Елліс, голова комітету з військових злочинів і його асистенти капітан Рафаель Шумахер, лейт. Роберт Бірн, лейт. Уільям Перл і майор Кіршбаум, майор Морріс Елловіц, Мр. Харрі Тон. Радником з юридичних питань був полковник А. Розенфельд. Читач може бачити, що в більшості з цих людей була "упереджена

думка про процес", згідно визначенню судді Венеструма, тобто вони були жиди і не повинні були залучатись у ці розслідування.

Не зважаючи на той факт, що "признання" про організовані винищення жидів вибивались таким чином, письменники типу Райтлінгера та інші до цього часу вважають, що заяви зроблені на Нюрнберзькому трибуналі, є важливим доказом того, що шість мільйонів жидів були вбиті і до цього часу підтримується ілюзія, нібито Нюрнберзький трибунал був проведений справедливим і неупередженим чином.

Коли генерала Тейлора, головного прокурора на тому трибуналі, запитали де він взяв цифру шість мільйонів, він відповів, що із признань генерала СС Отто Олендорфа, який, до речі, також піддавався тортурам. Але що стосується всіх цих "зізнань", то ліпшою ілюстрацією буде слугувати цитата з англійської газети Sunday Pictorial, де обговорювалась стаття судді Ван Родена — "Людей доводили до такого стану, що вони готові були підписати будь-які "зізнання", якого домагались слідчі".

Заява Вісліцені

Давайте зараз звернемося до деяких Нюрнберзьких документів. Найчастіше цитували документ на підтримку легенди про шість мільйонів, і який використовується у книзі Полякова і Вульфа "Третій Рейх і жиди...", — це заява капітана СС Дітера Вісліцені, асистента у відділі Ейхмана, а пізніше начальника Гестапо у Словаччині. Ця заява була отримана в умовах навіть більш суворих, ніж описані вище, бо Вісліцені потрапив до рук чеських комуністів і його допитували в тюрмі у Братиславі в листопаді 1946 р. Його катували до такої міри, що привели до неосудного стану. Навряд чи "покази", дані за даних обставин, викликають довіру, але не зважаючи на це, Поляков пише, що "у в'язниці він написав декілька спогадів, які мають цікаву інформацію". Ці "спогади", як їх охрестив Поляков, мають декілька правдивих тверджень, розрахованих на те, щоб надати їм правдоподібний вигляд, як, наприклад, те, що Гімлер був прихильником жидівської еміграції і що еміграція жидів продовжувалась протягом війни, але загалом вони схожі на "стандартні" "зізнання", які вибивали з підсудних тортурами. Багато сказано про "масові винищення жидів" і в ці плани втягуються багато командуючих СС. Там є чимало помилок, серед яких твердження, що війна з Польщею додала більше трьох мільйонів жидів під німецький контроль.

Групи СД (Einsatzgruppen)

Заяви Вісліцені включають опис діяльності груп СД, які працювали на окупаційній радянській території. Про це варто поговорити детально, бо існуюча до недавнього часу картина була великим перебільшенням і фальсифікацією. Існувало чотири таких групи, які були укомплектовані із Гестапо і СД, і в чию задачу входила боротьба з підіривними елементами в тилу. Радянський прокурор Руденко проявив велику активність відносно груп СД на Нюрнберзькому процесі. В звинувачувальному акті 1947 р. стверджувалось, що групи СД вбили біля мільйона жидів.

Ці твердження пізніше були розширені, і радянська сторона почала говорити, що винищення жидів групами СД було першою фазою плану повного винищення жидів у Європі. Друга фаза складалась з транспортування жидів у Польщу. Райтлінгер визнає, що під визначенням "остаточне вирішення" малася на увазі еміграція, а не винищення, але вражає те, що в самій книзі він стверджує, що політика винищення почалася після вторгнення Гітлера у Радянський Союз. Посилаючись на наказ Гітлера, виданий у липні 1941 р., розстрілювати всіх полонених комісарів, Райтлінгер зазначав, що він супроводжувався усним наказом для груп СД вбивати всіх жидів. (Із кн. "Остаточне вирішення"). Якщо вважати, що це твердження було зроблено на основі яких-небудь документів, то швидше всього це показання допита Віслічені, в яких стверджується, що групи СД незабаром отримали наказ розширити їхнє завдання по знищенню комуністів та партизан, включивши також винищення радянських жидів.

Вельми примітне, що тут знову мова йде про "усний наказ" винищувати жидів, який супроводжував письмовий наказ, але це все лише чергове туманне і недоведене твердження з боку Райтлінгера.

Більш ранній наказ Гітлера від березня 1941 р., підписаний маршалом Кейтелем, зовсім ясно описує функції створюваних загонів СД. Він вказує, що у війні з Радянським Союзом голові СС Гімлеру доручається підготовка апарату політичної адміністрації для проведення в життя боротьби з комуністичною системою (Манвелл, Френкель). Але цей текст говорить всього лише про знищення комуністичного устрою, зокрема його провідників — політичних комісарів.

Суд над Олендорфом

Найбільш показовим серед процесів над керівництвом загонів СД в Нюрнберзі був суд над генералом СС Отто Олендорфом, який командував групою СД в Україні одинадцятої армії фельдмаршала Манштейна. На протязі останньої фази війни він був експертом з питань зовнішньої торгівлі при міністерстві економіки. Олендорфа піддавали тортурам, і у його показаннях від 5 листопада 1945 р., він "зізнався", що 50 тисяч жидів було вбито військами під його командуванням. Суд над Олендорфом відбувся у 1948 р., вже після закінчення Нюрнберзького процесу, де він заявив, що його попередні зізнання були зроблені під тортурами. У своїй промові перед трибуналом Олендорф звинуватив у брехні Філіпа Ауербаха, генерального прокурора від Баварського Державного відділу по компенсаціях, який був жидом і вимагав компенсацію для одинадцяти мільйонів жидів, що пройшли через німецькі концтабори. Олендорф заперечив цю цифру, стверджуючи, що тільки вельми мала частина тих людей, від імені яких Ауербах вимагав компенсацію, коли-небудь бачила концтабір.

Олендорф був страчений у 1951 р., але він встиг побачити, як Ауербах був засуджений за викрадання фондів і підробку документів, згідно яким вимагалась компенсація для неіснуючих людей. Олендорф стверджував у своїх показаннях на суді, що його частинам часто доводилось захищати жидів від українців, і, згідно його показанням, війська під його командуванням не вбили і малої частини того числа людей, що висунуло звинувачення. Він вказав, що партизанський рух був

настільки широкомасштабним, що для боротьби з ним доводилось залучати регулярну армію, і що число загиблих солдатів регулярної армії значно переважало число загиблих із груп СД. Радянські дані з цього приводу підтримували показання Олендорфа, згідно яким на рахунку партизан було біля півмільйону вбитих німецьких солдат. Наприклад, командир групи СД у Прибалтиці і Білорусії загинув від рук партизан в 1942 р.

Англійський юрист Віл, описуючи тактику груп СД, говорить, що у війні з Радянським Союзом важко було відрізнити партизан від "мирних мешканців", бо партизани самі вбивали тих, хто відмовлявся їм допомагати або вступати в їхні формування. Він говорить, що групи СД вимушені були на терор відповідати терором, і це юридичне невірно виправдовувати партизан, не зважаючи на здійснені ними жорстокості, лише тому, що в кінцевому підсумку їх сторона перемогла^[9].

Олендорф відстоював ту ж позицію, і в своїй апеляції проти смертного приговору він звинувачував американців у дволикості за те, що вони судять німецьку сторону за порушення законів Гаазької та Женевської конференції, тоді як совети цих законів самі не дотримувались.

Дії СД спотворені

Згідно радянським звинуваченням, групи СД вбили мільйон жидів, але статистичні дані не підтримують цієї цифри. Поляков і Вульф цитують заяву Вільгельма Хеттля, який стверджував, що Ейхман "йому сказав", що шість мільйонів жидів були знищені, два мільйони з яких групами СД. Ця абсурдна цифра переважила навіть цифру, яку дав прокурор Руденко, і американський трибунал її не прийняв серйозно.

Дійсне число вбитих групами СД було вказано у книзі "Manstein, his Campaigns and his Trial" ("Манштейн, його походи і суд над ним"), написаний англійським юристом Реджинальдом Паджетом. Олендорф був номінальне під командуванням Манштейна, так що Паджет описав і його діяльність, і він прийшов до висновку, що на Нюрнберзькому процесі число вбитих групами СД було перебільшено в 10 разів (!) і що ситуації, в яких ці дії здійснювались, були вельми спотворені. Ці фантастичні перебільшення обіймають шість сторінок у книзі Вільяма Ширера "Злет і падіння Третього Рейху", стор.1140-1146. Ось вам і ці пресловуті "шість мільйонів" в мініатюрі — не мільйон смертей, а в десять разів менше. І, звичайно, далеко не всі з них були жидами або комісарами. І не потрібно забувати, що ці втрати були понесені в ході жорстокої партизанської війни на Східному фронті, в якій партизани, як стверджує радянська сторона, вбили у п'ять разів більше німецьких солдат, ніж німці, як вони стверджують, вбили партизан. І не зважаючи на це, розповсюджується міф про те, що масове винищення жидів почалося з дій груп СД у Радянському Союзі.

Суд над Манштейном був типовим для Нюрнберзького трибуналу. Фельдмаршал Манштейн, якому в той час було 62 роки і який був інвалідом, вважається одним із самих видатних німецьких генералів Другої світової війни, але через те, що до його армії були додана група СД, над ним вчинили суд, не зважаючи

на те, що та група підпорядковувалась безпосередньо Гімmlеру. Із сімнадцяти пунктів звинувачення проти Манштейна п'ятнадцять були висунуті Радянським Союзом і два комуністичним урядом Польщі. Тільки один свідок був викликаний давати свідчення, але вони виявились настільки неспроможними, що їх довелося вилучити з матеріалів трибуналу. Звинувачення зібрало вісімсот "документів", складених начебто на основі "показань" свідків. Ці "документи" були прийняті без будь-яких доказів їх спроможності, в багатьох випадках навіть без авторства (!). Були також свідчення, взяті від Олендорфа та інших офіцерів СС, але оскільки вони були тоді ще живі, адвокат Манштейна Паджет вимагав, щоб вони були представлені для перехресного допиту. Американці відмовлялись задовольнити це прохання, у відповідь на що Паджет заявив, що трибунал боїться, що Олендорф та інші розкажуть про тортури, яким їх піддавали, щоб примусити їх підписати свідчення проти Манштейна. Манштейн був виправданий за вісьмома пунктами звинувачень, включаючи обидва польських, щодо яких Паджет відізвався так: "Вони були до того неправдоподібні, що вражало, як вони взагалі були висунуті".

Суд над Освальдом Полем

Матеріали Нюрнберзького процесу по групам СД є доброю ілюстрацією методів, які там використовувались, а також того, як створювалися легенди про шість мільйонів.

Суд над Освальдом Полем, який відбувався в 1948 р., є вельми важливим, бо він стосується адміністрації системи концтаборів. Поль був начальником фінансів ВМФ Німеччини до 1934 р., коли Гімmlер перевів його в СС. На протязі одинадцяти років він був начальником управління економіки та адміністрації СС, яке, починаючи з 1941 р., займалось організацією промислового виробництва у системі концтаборів.

Мабуть вершиною лицемірства трибуналу в Нюрнберзі була заява прокурора Полю, що "якби Німеччина вислала жидів зі своєї території, відняла б у них німецьке громадянство, виключила б їх з урядових установ або прийняла б інші подібні заходи, то ніхто нічого не мав проти". Але насправді на Німеччину обвалився потік образ та економічних санкцій саме за ці дії, і заходи, вжиті проти жидів, були головною причиною, через що Німеччині була оголошена війна.

Освальда Поля катували до такого стану, що його неможливо було впізнати на суді. Як вказав сенатор Маккарті, Поль підписав деякі викривальні "зізнання" під тортурами, серед яких було і те, що він немов би бачив газову камеру в Освенцімі у серпні 1944 р. Поль мав достатню мужність, щоб у залі суду заперечити ці "зізнання".

Згідно стороні звинувачення, Поль був твариною у людській подобі, але ті, що його знали, малювали зовсім іншу картину. Згідно свідченням, даним Хейнріхом Хопкером, другом дружини Поля, який до речі був антифашистом, під час його візитів до Поля він бачив ув'язнених найближчого концтабору, які працювали за територією. Він сказав, що вони працювали не поспішаючи, без всякого спонукання з боку охоронців. Він також сказав, що у Поля не було ніякої ворожості до жидів, і

він не заперечував проти того, щоб його дружина мала контакти зі своєю жидівською подружкою Анн-Марі Жак та приймала б її в їхньому домі.

Хопкер був переконаний, що Поль не допускав ніяких зловживань влади в концтаборах і він був вражений, дізнавшись, що проти нього були висунуті звинувачення. Дружина Поля вказала, що на початку 1945 р. у таборі Берген-Бельзен розігралася епідемія тифу, яка була викликана недостатнім забезпеченням продуктами харчування та медикаментами під кінець війни, хоч до того він був чистий, улаштований і добре забезпечений, але те, що відбулося під кінець війни, було поза контролем німецької сторони. Відомий юрист, доктор юриспруденції Альфред Зайдль, який був головним адвокатом підсудних на Нюрнберзькому процесі, доклав багато зусиль, щоб домогтися виправдання Поля. Зайдль був другом Поля на протязі багатьох років і був переконаний в його невинності відносно звинувачень про участь у геноциді жидів. Він не змінив своєї думки навіть після обвинувального вироку трибуналу. Він заявив, що звинувачення не представило жодного доказу проти Поля. Одно з найбільш ефективних свідчень на захист Поля дав підполковник СС Курт Шмідт-Клеєнов, який був юристом в управлінні економіки та адміністрації СС. Його письмова заява датована 8 серпня 1947 р., але не була залучена до збірника "Документа Нюрнберзького трибуналу над військовими злочинцями". Згідно Шмідт-Клеєнову, Поль надав повну підтримку Конраду Моргену із Управління Кримінальної юстиції, у чій зобов'язання входило розслідування порушень у концтаборах. Нижче буде приведена, як приклад, кримінальна справа, внаслідок якої був винесений смертний вирок коменданту Бухенвальда Коху, звинуваченому трибуналом СС у злочинному порушенні службових норм. Поль виступив на підтримку вироку. Шмідт-Клеєнов вказав, що Поль організував адміністративний апарат таким чином, щоб задіяти поліцію на місцях, де знаходились концтабори, і контролювати їх. Поль домагався суворої дисципліни від особового складу адміністрації та охорони концтаборів. Судячи за показаннями, які дав на суді Освальд Поль, цей суд був розрахований ні на що інше, як на роздмухування легенди про геноцид жидів і "слідчі" не зупинялись ні перед чим, щоб домогтися свого.

Фальшиві речові докази та брехливі свідчення

Свідчення на Нюрнберзькому трибуналі, які включали найнемислиміші заяви на підтримку міфу про шість мільйонів, вибивались із колишніх офіцерів Вермахту під тортурами або обіцянками легких покарань, якщо вони підпишуть відповідні "покази".

Прикладом останнього є свідчення, які дав генерал СС Еріх Бах-Зелевські. Він погодився співпрацювати зі слідством після того, як йому погрозували розстрілом за придушення повстання польських партизан у Варшаві в серпні 1944 р. Його свідчення є основою звинувачень проти Гімmlера (Із збірника "Trial of the Major War Criminals" (Суд над головними військовими злочинцями), том IV, стор.29,36). У березні 1941 р., незадовго до нападу на Радянський Союз, Гімmlер зібрав конференцію вищих керівників СС у своєму замку у Вевельсбурзі, серед яких був і Бах-Зелевські, фахівець з антипартизанської війни. У своїх свідченнях на Нюрнберзькому процесі він сказав, що Гімmlер говорив про ліквідацію населення Східної Європи, але Герінг, який також

знаходився у залі суду під час читання свідчень Бах-Зелевські, звинуватив останнього у фальсифікації і брехні. Особливо фантастичним твердженням було те, що Гімmlер начебто заявив, що основною метою війни на Сході було "зменшення слов'янського населення на тридцять мільйонів". Але насправді Гімmlер сказав що "війна у Московії напевно приведе до мільйонів смертей". Це, як вказують Манвелл і Френкель (стор. 117), сказав начальник секретаріату Гімmlера Вольф. Бах-Зелевські також заявив, що 31 серпня 1942 р. Гімmlер був присутнім на розстрілі ста жидів, здійснених групою СД у Мінську, і що він при цьому ледь не втратив свідомість. Однак, відомо, що Гімmlер не міг знаходитись у той день у Мінську, бо він був на конференції у Житомирі (книга К.Vowinkel "Die Wehrmacht im Kampf (К.Фовінкель, "Вермахт у війні"), том IV, стор.275).

Всі книги про Гімmlера містять свідчення Бах-Зелевські, як наприклад книга "Himmler - Evil Genius of the Third Reich", Willi Frischauer, ("Гімmlер — диявольський геній Третього Рейху", Віллі Фрішауер), London, 1959, стор. 148). Але у квітні 1959 р. Бах-Зелевські привселюдно відмовився у Західно-німецькому суді від своїх свідчень, зроблених у Нюрнберзі, заявляючи, що вони не мали нічого спільного з фактами і що він їх зробив заради того, щоб зберегти своє життя. На цю історію, зрозуміло, звалилося "шляхетне замовчування", за висловлюванням Віла. І до цього часу виходять книжки, що поширюють міф про "шість мільйонів", а зроблені у Нюрнберзі свідчення Бах-Зелевські щодо Гімmlера, до цього часу використовуються байкарями історії.

Це здається невірогідним, але правда про Гімmlера подається його масажистом і лікарем Феліксом Керстеном. Він був антифашистом, ворогом режиму і підтримував легенди про те, що інтернування жидів насправді означало їх знищення. Але з його спогадів випливає зворотній висновок, що Гімmlер був проти ліквідації жидів, що він надавав перевагу їхній еміграції. ("Memoirs", 1940-1945, London, 1956, стор.119). Керстен не згадує навіть Гітлера у виношуванні планів масового знищення, але правдоподібність його розповіді зменшується, коли у пошуках іншого злодія він заявляв, що Геббельс був справжнім прихильником "ліквідації". Але це просто несерйозно, бо в цей час Геббельс займався Мадагаскарським проектом. І він продовжував ним займатися навіть після того, як цей план був відкладений німецьким МЗС. Так склалися справи зі "свідченнями" у Нюрнберзі. За матеріалами процесу були прийняті тисячі фальшивих письмових свідчень, без перевірки їх вірогідності, а у багатьох випадках, навіть авторства. Типовими із таких "письмових свідчень" були покази Алойса Хольрігеля, члена адміністрації концтабору Маутхаузен в Австрії, який став перед трибуналом, що розслідував концтабори у 1947 р. Захист довів, що Хольрігель підписав "зінання" під допитом і що вони вже використовувались у винесенні вироку генералу СС Ернсту Кальтенбруннеру в 1946р. Звинувачення стверджувало, що у таборі Маутхаузена в'язні умиротвлялись у газових камерах, і що начебто згідно зінанням Хольрігеля, Кальтенбруннер, який був другим в СС після Гімmlера, брав у цьому участь.

За час суду над Освальдом Полем (процес про концтабори) стало неможливим серйозно приймати це звинувачення про газові камери. Адвокати звинувачених не тільки довели, що "покази свідків" на цю тему були сфальсифіковані, але також показали, що всі випадки смерті в Маутхаузені систематично перевірялись місцевою

поліцією. Всі смертні випадки також вносилися до реєстру, і одну з цих книг було подано як речовий доказ. Захист також надав чисельні письмові свідчення від колишніх в'язнів, які повідали про нормальне поводження з ними[10].

Звинувачення союзників нічим не обгрунтовані

Реакція підсудних на звинувачення, пред'явлені їм у Нюрнберзі, може слугувати доказом тиранії цього суду. Письмове свідчення генерал-майора СС Хайнца Фанслау, який відвідав більшість німецьких концтаборів на протязі останнього періоду війни, відображають здивування і шок несправедливо засудженої людини. Фронтний офіцер Ваффен СС, Фанслау також хотів ознайомитися з умовами в концтаборах і він особисто відвідав декілька з них. Тому, напевно, союзники помітили його як одного з основних архітекторів плану знищення жидів, мотивуючи рішення передати його суду тим, що, виходячи із чисельних контактів, які Фанслау мав у системі концтаборів, він повинен був брати участь у масовому винищенні жидів. Коли з'явилися перші вказівки на те, що його збираються судити, були зібрані сотні письмових свідчень від колишніх в'язнів тих таборів, які він відвідував. Коли Фанслау ознайомився з матеріалами звинувачення проти особового складу охорони концтаборів в одному з Нюрнберзьких трибуналів (№ 4) 6 травня 1947 р., він не повірив своїм очам і заявив: "Цього не може бути! Я б тоді знав про це!" Необхідно підкреслити, що на протязі всього Нюрнберзького процесу німецькі лідери, яким були пред'явлені звинувачення, не вірили заявам союзницьких прокурорів. Герінг, якому довелося сприймати увесь потік пропаганди про геноцид жидів, відхилив його як бездоказовий.

Ганс Фріцше, самий головний чиновник у міністерстві Геббельса, який був одним із звинувачуваних на Нюрнберзькому процесі, пише, що Геррінг, навіть після ознайомлення з свідченнями Олендорфа про діяльність груп СД та із свідченнями коменданта Освенціма Хесса, був переконаний, що історія про організоване знищення жидів була фікцією. ("The Sword in the Scales", ("Меч на терезах юстиції"), London, 1953, стор. 145). На суді Герінг заявив, що перший раз, де він чув про геноцид жидів, було на Нюрнберзькому процесі. Жидівські письменники з Польщі Райтлінгер, Манквелл, Франкль — всі стверджують, що Герінг брав безпосередньо участь у розробці і перетворенні в життя плану винищення жидів, але Чарльз Бьюлі у своїй книзі "Hermann Goring", Gottlingen, 1956, переконує, що не було представлено ніяких доказів на підтримку цього звинувачення. Кальтенбруннер також спростовував історію про геноцид. Він замінив Гейдріха на посаді начальника служби безпеки і був головним підсудним від СС, бо Гімлер помер у тюрмі одразу після того, як він був захоплений англійцями.

Він сказав у розмові з Гансом Фріцше, що сторона звинувачення докладає багато зусиль на вибивання "потрібних свідчень" від підсудних, а також на замовчування і блокування свідчень, які спростували висунуті звинувачення, — саме те, що заявили судді Венерстум і Ван Роден.

6. ОСВЕНЦІМ ТА ПОЛЬСЬКІ ЖИДИ

Концтабір Освенцім біля Кракова є місцем, де наче б були вбиті мільйони жидів. Одразу після війни стверджувалось, що в таборах Дахау і Берген-Бельзен також проводились масові вбивства у газових камерах, але скоро стало очевидним, що там не було газових камер. Тоді історія про геноцид була зсунута на схід, у табори на території Польщі, особливо Освенцім. Але через те, що ті табори знаходились у радянській зоні окупації, ніхто не міг на власні очі переконатись, наскільки змістовні були ці твердження. На протязі одинадцяти років після закінчення війни совєти не дозволили нікому відвідувати Освенцім, в цей час вони проводили роботи по зміні вигляду табору, щоб надати йому вигляд відповідної легенди про мільйони там знищених. Вони навіть побудували димову трубу, яка не вела ні до якої печі[11].

Освенцім був найбільшим і найважливішим індустріальним центром, де виробляли матеріали для війни. Там були заводи з виробництва синтетичного пального та гуми, побудовані фірмою Фарбен (I.G.Farben Industrie), на яких працювали в'язні. Там також були заводи Крупна, інших великих компаній, сільськогосподарська дослідницька станція, теплиці та ферми для розведення племінної худоби. Записи про відвідини Гімлером Освенціму показують, що їх головною метою була інспекція та оцінка рівня промислового виробництва. Коли він відвідував Освенцім у березні 1941 р. разом з керівниками фірми Фарбен, він наказав розширити табір, щоб той вмщав 100 тис. в'язнів. Це рішення суперечить політиці, яка начебто проводилась для винищення в'язнів.

Все більше та більше мільйонів

Згідно твердженням, біля трьох мільйонів людей було знищено в Освенцімі, деякі називали цифри чотири і навіть п'ять (!) мільйонів. Чотири мільйони було сенсаційною цифрою, оголошеною радянським урядом після того, як вони провели "розслідування" на території табору, приблизно в той час, коли вони спробували звалити вину за вбивства в Катині на німців. Райтлінгер визнає, що число вбитих в Освенцімі та інших східних таборах виходить від післявоєнних комуністичних режимів Східної Європи. "Речові докази з "таборів смерті" на території Польщі були в основному зібрані після війни польськими державними комісіями або Центральною жидівською історичною комісією у Польщі" ("The Final Solution", стор.631). Однак не було представлено жодного свідка, який міг би підтвердити існування газових камер.

Бенедикт Каутський, який провів сім років у концтаборах, з них три в Освенцімі, заявив у своїй книзі "Teufel und Verdammte", (Zurich, 1946), що не менше трьох з половиною мільйонів жидів було там вбито. Це була вельми вражаюча заява, враховуючи той факт, що як він сам писав, він ніколи не бачив газової камери. Він пише — "Я був ув'язнений у великих німецьких концтаборах, однак, мушу сказати правду, що в жодному таборі я не бачив ніяких газових камер" (стор.272). Єдину страту, яку я коли-небудь спостерігав, це коли два поляки були страчені за вбивство двох жидів. Каутський, якого перевели з Бухенвальду до Освенціму в жовтні 1942 р. для роботи на фабриці Буна, підкреслює у своїй книзі,

що основною метою концтаборів було використання ув'язнених в якості робочої сили. Але він не говорить, як тоді можна пояснити повністю протилежну плітку — винищення жидів, яка проводилась в той самий час.

Масові винищення людей в Освенцімі проводилось начебто між березнем 1942 р. і жовтнем 1944 р. Тоді, якщо ми приймемо цифру три мільйони як вірогідну, там вбивали 94 тис. людей за місяць, 3.350 за день, на протязі двох з половиною років, а також якимсь-то чином позбувались від усіх тих трупів, та так, що за ту пору не виявлено жодного масового заховання, жодної груді кісток, і ніхто ніколи не бачив гору вугілля, яке було б необхідне для спалення всіх тих трупів. Але тим паче Райтлінгер заявляв з усією серйозністю, що в Освенцімі німці вбивали і спалювали шість тисяч (!) людей за день. Шість тисяч в день означало б, що до жовтня 1944 р. було б винищено більше п'яти мільйонів! Але навіть це не межа фантазії прихильників легенди про планомірне винищення!

Ольга Лендель у своїй книзі "Fine chimneys" ("П'ять димарів", London, 1959) перестрибнула всі межі можливого стверджуючи, що вона немов би колишній в'язень Освенціма. Вона говорить, що там спалювали у крематоріях не менше ніж 720 трупів за годину, 17280 за добу! Вона також стверджує, що окрім того вісім тисяч трупів в день спалювали у ямах під відкритим небом, тобто приблизно 24 тис. трупів спалювали за добу (стор.80). Але при таких темпах німці тоді б вбили більше восьми з половиною мільйонів людей за рік. Тобто, з березня 1942 р. по жовтень 1944 р. в Освенцімі було б вбито більше 21 мільйонів людей! На цілих шість мільйонів більше, ніж все тодішнє жидівське населення світу!

Тут є й інша розбіжність з реальністю, яку прихильники легенди про масове винищення не можуть пояснити. Під тиском фактів навіть Райтлінгер вимушений був визнати, що тільки 363 тис. в'язнів було зареєстровано в Освенцімі за час від січня 1940 р. до лютого 1945 р. ("The SS Alibi of a Nation" стор. 268), і далеко не всі з них були жидами. Але, звичайно, вони говорять, що більшість в'язнів не реєструвались. Але вони не можуть це довести. Навіть якщо допустити, що незареєстрованих було стільки ж, скільки реєстрованих, то це означало б, що через Освенцім пройшло три чверті мільйона. Цифра, яка і близько не підходить до тих трьох-чотирьох мільйонів, начебто вбитих там. До того ж варто врахувати, що велика кількість в'язнів була переведена в інші табори протягом війни, а невдовзі до того, як лінія фронту підійшла до табору, 80 тис. чоловік було евакуйовані на Захід. Понад декілька тисяч залишились у таборі очікувати Радянську Армію^[12].

Але це тільки б означало, що майже все жидівське населення Угорщини, що складало 380 тис, було б знищено. Згідно ж даним центрального статистичного бюро у Будапешті, в 1945 р. в Угорщині було 260 тис. жидів, цифра близька до даних Спільного Комітету Розподілу. Таким чином не змогли знайти біля 120 тис, а не 300 тис. З цих 35 тис емігрували, а 25 тис. все ще знаходились у радянській зоні окупації, куди вони були раніше привезені німцями для роботи у трудових таборах. Таким чином, залишається приблизно 60 тис, які "зникли". Але згідно Намені, біля 60 тис. повернулись в Угорщину з Німеччини, куди вони були депортовані, хоч Райтлінгер стверджує, що ця цифра завищена. Можливо воно і так, але враховуючи значну еміграцію угорських жидів під час війни (див. Report of the International Red Cross,

(Доповідь Червоного Хреста), том I, стор.649), число померлих угорських жидів вельми незначне.

Розповідь свідка про Освенцім

Нові факти про Освенцім починають проникати через заслін легенди про геноцид. Нещодавня книжка під назвою "Die Auschwitz-Lüge-Ein Erlebnisbericht von Thies Christophersen" (Брехня про Освенцім — розповідь про пережите Тіса Крістоферсена), 1973. Німецький юрист Манфред Родер, який написав до неї передмову, пізніше надрукував цю книгу у журналі Deutsche Burger-Initiative. Це розповідь про Освенцім людини, яка там була. Він працював у лабораторії фабрики Буна, куди його послали від інституту Кайзера Вільгельма досліджувати нові методи отримання синтетичної гуми. У травні 1973 р., скоро після публікації цієї розповіді, жидівський "мисливець за нацистами" Симон Візенталь написав у Франкфуртський союз юристів, вимагаючи, щоб справа Манфреда Родера, члена союзу, розглянули на засіданні дисциплінарної комісії. І, як можна було передбачити, справу почали розглядати у липні, не зважаючи на критику преси. Deutsche Wochenzeitung від 27 липня 1973 р., надрукувала статтю — "Симон Візенталь — новий гауляйтер Німеччини?" Оповідання Крістоферсена — це один з найбільш важливих документів про Освенцім. Він провів там увесь 1944 р. і на протязі того часу відвідав кожний із таборів, що входили у комплекс Освенціма, включно з Біркенау, де начебто проводились масові вбивства жидів. Крістоферсен, однак, стверджує, що це повна вигадка. Він пише — "Я був в Освенцімі з січня по грудень 1944 р. Після війни я чув історії про масові вбивства, які начебто здійснювались СС і я був вражений. Незважаючи на всі докази "свідків" і газетні репортажі, я не вірю, що це відбувалося. Я говорив про це багато разів, але ніхто мені не вірив".

Ми не будемо тут приводити подробиці оповідання Крістоферсена, вкажемо лише, що вони включають детальний опис розпорядку дня в'язнів, який неймовірно відрізняється від того, що пишуть у чисельних книгах про масові винищення. Ось що він пише про начебто існуючий там табір смерті — "Під час мого перебування в Освенцімі я не бачив нічого, що могло б прийти на думку про використання газових камер для ліквідації людей". В історіях "очевидців" можна зустріти такі "подробиці" як запах горілого м'яса над табором. Згідно Крістоферсену, це є цілковитою вигадкою. Недалеко від табору був сталеливарний завод і запах від нього, природно, не був приємним. Райтлінгер підтверджує, що там було п'ять сталеливарних печей і п'ять печей для обпалювання коксу, які разом з фабрикою Буна склали табір Освенціма 111 (стор.452). Крістоферсен не заперечує існування крематорію в Освенцімі. "Там було 200 тис. чоловік, і в будь-якому місті з таким населенням є крематорій. Природно, що люди там вмирали, але не тільки в'язні". Дружина начальника Крістоферсена, наприклад, також там померла^[13].

"В Освенцімі не було секретів", пише Крістоферсен. "У вересні 1944 р. комісія Червоного Хреста приїхала туди з інспекцією. Вони особливо цікавились табором Біркенау, але перевіряли також й інші табори Освенцімського комплексу..."

Твердження про начебто масові винищення людей не витримувало критики, враховуючи, як багато різних комісій проходило через табір. Крістоферсен описує

візит своєї дружини в Освенцім і додає: "Той факт, що родичі могли приїхати в будь-який час, показує, наскільки відкритим був режим табору. До нас навряд чи могли б приїжджати сторонні, якщо б в Освенцімі проводилось знищення людей" (стор.27).

Після війни до Крістоферсена дійшли чутки, що в Освенцімі начебто було велике приміщення з високими димовими трубами. "Напевно", пише він, "його хотіли представити як гігантський крематорій. Але я не бачив там такого приміщення". Рейтлінгер стверджує, що воно було знесене і повністю спалено на виду всього табору у жовтні, хоч Крістоферсен не бачив, щоб які-небудь будови зносились та спалювались. Що стосується свідків, то це начебто бачив один жид, Бендель. Інших свідків поки не знайшлося (Рейтлінгер, стор.457). Стандартна історія — коли справа доходить до речових доказів, то їх просто немає — будову було "зруйновано", документ "втрачено", наказ був "усний", "очевидець" помер... На сьогоднішній день в Освенцімі є крематорій, який показують туристам і розказують, що там були знищені мільйони людей.

Радянська Державна комісія, яка провела "розслідування" в Освенцімі, оголосила 12 травня 1945 р., що "за весь час існування Освенціма фашисти вбили там не менше чотирьох мільйонів чоловік". Але навіть такий прихильник легенди про масові знищення, як Рейтлінгер називає цю цифру "несерйозною" (стор.460).

Варто зазначити, що єдиний звинувачений, який не виступав на Освенцімському процесі, що проводився у 1963 р. у Франкфурті, був Річард Баєр, який став комендантом після Рудольфа Хесса. Не зважаючи на те, що він був у доброму стані здоров'я, він раптово помер у тюрмі перед початком процесу. І, як відзначила газета Deutsche Wochenzeitung від 27 липня 1973 р., він помер за загадкових обставин. Його раптова смерть безпосередньо перед наданням свідчень передусім підозріла тому, що паризька газета Ріварол (Rivarol) надрукувала статтю, де вказувалось, що Баєр наполягав на тому, що в Освенцімі не було ніяких газових камер.

Свідчення Крістоферсена є вагомим додатком до інших доказів того, що Освенцім був військово-промисловим комплексом, в який входило біля тридцяти різних фабрик. Він був настільки великим, що на його території проходила залізнична колія Краків-Відень. І хоч там використовувалася примусова праця в'язнів, знищення людей там не проводилось.

Варшавське гетто

Польські жиди начебто більше за всіх постраждали від "планомірного масового знищення" і не лише в Освенцімі, але і в Треблінці, Собіборі, Белзені, Майданеку, Хелмно, а також інших, які несподівано раптом перетворились у "табори смерті". "Цвяхом програми" в цій легенді про масові знищення є, мабуть, повстання у Варшавському гетто у квітні 1943 р. Це повстання уявляється як кульмінація протесту проти відправлення у "табори смерті", і воно начебто почалося після того, як подробиці секретної наради між Гітлером і Гімmlером дійшли до мешканців гетто. Ця історія є вельми показовим прикладом того, як

створювалась ця легенда про "масове знищення" жидів. І евакуація гетто в 1943 р. часто подається як знищення польських жидів. А після публікації таких книг як "The Wall", John Hersey, ("Стіна", Джон Херсі), "Exodus", Leon Uris, ("Вихід", Леон Уріс), події у тому гетто були буквально оточені міфологією.

Реальна ситуація була така — коли німці окупували Польщу, вони зібрали всіх жидів у гетто з міркувань безпеки. Внутрішня адміністрація гетто знаходилась у руках жидів, поліція там також складалась із жидів. Там використовувались спеціальні гроші, які були введені в обіг, щоб боротися із спекуляцією. І хоч це були жорсткі заходи, вони були введені в умовах війни. Звичайно, гетто — це не таке вже і привабливе місце, але це і не інструмент геноциду. Багато публікацій заявляють, що гетто використовувалось для знищення жидів поряд з концтаборами, бо там жидів марнували голодом.

Це не відповідає дійсності. В гетто існував значний рівень економічної діяльності, і ті, хто працював, повністю могли забезпечити себе нормальним життям. Організація служби соціального забезпечення була вже справою жидівської адміністрації гетто. Для того гетто і були створені, щоб жиди там жили серед своїх, у своєму середовищі. Багаті мешкали там у розкоші, в гетто були не лише ресторани, але навіть нічні клуби! Так що жиди повинні були більше піклуватися про своїх побратимів, засобів для цього у гетто було достатньо. Ми вже показували, що, згідно перепису населення від 1931 р., число жидів у Польщі складало 2.732.600, і що після втечі до Радянського Союзу не більше 1,1 мільйон залишились під німецьким контролем. Але ці факти не зупиняють Манвелла і Френкеля від твердження, що в Польщі було більше трьох мільйонів жидів, коли Німеччина розпочала війну, і що в 1942 р. два мільйони все ще очікували смерті (стор.140).

Влітку 1942 р. Гімлер наказав розпочати переселення польських жидів із гетто й інших районів у табори для примусової праці. Як заявляють прихильники легенди про знищення, всі ці жиди були там вбиті, але насправді вони використовувались як робоча сила. Наскільки суворий був режим у гетто, можна оцінити з того факту, що за час неочікуваного візиту у Варшаву у січні 1943 р. Гімлер виявив, що 24 тис. жидів, які були зареєстровані як робочі військових підприємств, насправді нелегально працювали кравцями та майстрами за вичинкою хутра (Манвелл і Френкель, стор.140).

Після шести місяців мирної евакуації, коли у гетто залишалось лише приблизно 60 тис. жидів, розгорілося повстання. Воно почалося 18 січня 1943. Манвелл і Френкель визнають, що жиди, які брали участь у повстанні, протягом деякого часу таємно привозили і накопичували зброю. Потім, в один день, їх бойові групи напали на охорону, яка проводила відправку чергового ешелону в табори. Повстанцям у гетто допомагали партизани Армії Крайової і Польської Робочої Партії. Після цього у німецької армії не залишалось ніякого виходу, як атакувати повстанців, які, до речі, були настільки добре озброєні, що німецька армія була навіть вимушена застосовувати авіацію. Можна уявити, наскільки "суворим" був режим у гетто, якщо туди можна було провозити великі кількості зброї і боєприпасів! А також створити боєздатну організацію і навіть побудувати захисні споруди!

Німецькі втрати при придушенні повстання, включаючи втрати поляків, що воювали на боці німців, склали 101 чоловік вбитими і пораненими. Впертий опір повстанців проти переважаючих сил привело приблизно до 12 тис. втрат вбитими і пораненими (жидів та поляків), більшість з яких загинула у палаючих будинках, 56 тисяч були потім переселені в інші міста. Багато жидів у гетто були проти дій жидівської повстанської організації і повідомляли німців про їх дії[14].

Варшавське повстання, а також депортація жидів у концтабори, склали благодатний ґрунт для різного роду легенд про долю польських жидів, самої великої жидівської общини в Європі. Жидівський об'єднаний комітет розподілу, в матеріалах, підготовлених для Нюрнберзького трибуналу, вказав, що на 1945 р. в Польщі залишалось лише 80 тис. жидів. Вони також заявили, що в Німеччині та Австрії не було переміщених польських жидів, що вельми суперечило, м'яко кажучи, тому факту, що багато польських жидів арештовували американська та англійська окупаційна влада за спекуляцію. А коли комуністичний режим у Польщі виявився не в змозі упередити великий погром у Кельце (Kielce) 4 липня 1946 р., то більше ніж 150 тис. польських жидів втекли у західну зону окупації. (Після війни під прикриттям й за допомогою совєцької армії жиди знахабніли й почали нав'язувати полякам свій режим, внаслідок чого обурене населення вирізало 351 жидів в листопаді 1945 р. та 42 жидів у липні 1946 р. Під час повстання мадярів 1956 р. під проводом Імре Надя була вбита велика кількість жидів. Мадяри справедливо пов'язували з ними ненависний комуністичний режим. Як свідчив очевидець, їх били "як скажених собак"). їхня поява викликала значне збентеження в урядових колах окупаційних держав, і, щоб уникнути розголосу, еміграція цих жидів у США і Палестину була здійснена в рекордні строки. Після цього число польських жидів, що пережили німецьку окупацію, було значно "переглянуто", і в Американському жидівському щорічнику за 1948-49 рр. вказувалося число 390 тис, що є значним стрибком від більш ранньої цифри 80 тис. Можливо що і те число буде збільшене.

7. МЕМУАРИ ПРО КОНЦТАБОРИ

Найвпливовіше "агентство" у розповсюдженні легенди про організоване винищення жидів — це книгодрукування та журнальна індустрія. Через їх сенсаційні публікації людям втовкмачували в голови цей міф, який є повністю політичним за метою і характером. Пік цих антинімецьких публікацій був у 50-х роках, коли германофобія мала великий ринок, але ця індустрія продовжує квітнути й по сьогодні. Її продукт в основному складається з так званих "спогадів", які можна розділити на дві основні категорії — написані начебто колишніми есесівцями, комендантами таборів тощо і ті, які написані начебто колишніми в'язнями.

Із першого типу одним з найбільш видатних прикладів такої писанини є книга "Комендант Освенціма" ("Commandant of Auschwitz", Rudolf Hoess, London, 1960), яка була до того надрукована польською мовою. Хесс був заарештований англійцями, його судили у Нюрнберзі, а потім передали комуністичному режиму у Польщі. Він був приречений до смерті в 1947 р. і страчений скоро після винесення вироку. Так звані "Мемуари Хесса" безумовно є підробкою, хоч комуністи стверджували, що Хесс написав те саме після того, як йому було наказано це зробити. Вони стверджують, що рукопис існує, але поки його ніхто не бачив. Хесса

піддавали тортурам, їх наслідки можна було спостерігати, коли він давав свідчення у Нюрнберзі. Він говорив монотонним голосом зламаного чоловіка, його погляд був повністю відсутнім. І навіть Райтлінгер заперечував його свідчення як зовсім не заслуговуючи довіри. Вельми примітно, що значна частина "доказів" "масового винищення" виходить з комуністичних джерел, включаючи "свідчення" Вісліцені та "Мемуари" Хесса, які є, напевно, самим цитованими "документами" у фольклорі "про шість мільйонів". До недавнього часу практично вся інформація про так звані "табори смерті", як Освенцім, виходила з комуністичних джерел — з жидівської історичної комісії Польщі, Центральної комісії по розслідуванню військових злочинців у Варшаві і Радянській державній комісії по військових злочинах.

Райтлінгер вказує, що значна частина свідчень Хесса у Нюрнберзі була нереальною. Він говорив, наприклад, що в Освенцімі умиртвляли 16 тисяч людей за день. Але це б означало тоді, що до кінця війни за таких темпів було б знищено 13 мільйонів лише там! Як же ви думаєте Райтлінгер та інші віднеслись до таких казок? Вони воліли їх не спростовувати, а навпаки стверджували, що в голові Хесса і йому подібних це відображає "професійну гордість" за добре зроблену роботу. Але, як не дивно, в мемуарах Хесса, які нам подають як непідроблені, картина зовсім протилежна, там говориться про огиду, що ця робота у них викликала. Хесс "визнає", що три мільйони було вбито в Освенцімі, хоча на його суді у Варшаві, який відбувся після Нюрнбергу, число жертв було знижено звинуваченням до 1,135 млн. А Радянський уряд, як ми вже відзначили, оголосив "офіційну цифру" чотири мільйони, після того як ІХ комісія провела "дослідження" у таборі. Таке жонглювання мільйонами, схоже, не бентежило письменників літератури про "масові винищення".

Розміри цієї книжки не дають нам можливості оглянути "спогади" Хесса. Ми лише обмежимося зауваженнями про ті подробиці, які сфабриковані з метою утруднити докази брехні тих "спогадів". Наприклад, зроблений такий опис масових вбивств — вони виявляється здійснювались не німецькими військовослужбовцями, а спеціальними командами, що складались із жидів, які самі були в'язнями. Вони начебто брали під охорону щойно прибулі ешелони, супроводжували їх у величезні газові камери, а потім спалювали трупи. Тобто виявляється, що німці там робили вельми мало, а більшість членів охорони і адміністрації навіть і не підозрювали, що там відбувалось. І, зрозуміло, враховуючи, що жоден жид з цих "спеціальних команд" ніколи не зізнається у своїх злочинах, то вся історія є недоведеною. І тут, мабуть, варто повторити, що жоден свідок цих масових вбивств не був представлений^[15].

Серйозним аргументом на користь того, що "Мемуари" Хесса — це підробка, є твердження про те, члени релігійної секти Свідки Іегови начебто схвалили масове вбивство жидів, бо вони вважали жидів ворогами християнства. Але в Радянському Союзі, а також в інших державах Східної Європи, Свідки Іегови зазнають значних гонінь, бо комуністи вважають цю секту найнебезпечнішою для своєї ідеології. І той факт, що в "спогадах" Хесса пишуть вельми погано про Свідків Іегови, скоріш всього є відображенням того, що ті спогади — підробка.

Існують "Мемуари", приписані Адольфу Ейхману. Перед його викраденням із Аргентини у травні 1960 р. і наступною шумихою у пресі мало хто чув про нього. Він обіймав вельми невисоку посаду начальника відділу у четвертому департаменті!

Гестапо, що керувало перевезенням жидів у концтабори. Викрадення Ейхмана і суд над ним стало приводом для чергової хвилі літератури на тему "таборів смерті". Однією з таких була книжка К. Кларке "Ейхман: жорстока правда" (*Comer Clarke's "Eichmann: The Savage Truth"*). Ось що написано у розділі "Спрощена смерть та дикі сексуальні оргії", стор. 124. "Оргії часто продовжувались до шостої ранку, а через декілька годин чергова група жертв відправлялась на смерть". І що вельми вражаюче, ці "мемуари", несподівано з'явилися на світ одразу після викрадення Ейхмана. Вони були опубліковані без коментаря американським журналом Лайф (Life) від 28 листопада і 5 грудня 1960 р. Ці "спогади" були начебто передані Ейхманом журналісту в Аргентині невдовзі до його викрадення. Вражаючий збіг! Але згідно з іншими джерелами, поява цих "мемуарів" інша — вони немов би є записом розмов Ейхмана із своїм співробітником, ім'я якого не вказується. І тут було ще одне невірогідний "збіг" — внаслідок розслідування військових злочинів у бібліотеці Конгресу США були начебто виявлені всі документи відділу Ейхмана, більш ніж через п'ятнадцять років опісля війни! А що стосується самих "спогадів", вони зроблені так, щоб на них можна було побудувати звинувачення, але їх автори намагались уникати тверджень, які було б легко розцінити як фантазію. Вони описують Ейхмана як садиста, який з великим задоволенням пише про винищення жидів. Серйозні помилки фактичного характеру також вказують на те, що це підробка. Там, наприклад, написано, що Гімлер командував армією резервістів у квітні 1944 р., але насправді він отримав цю посаду у липні, після замаху на Гітлера. Людина у положенні Ейхмана мусила це знати. Поява цих мемуарів у підходящий момент не залишала сумніву в тому, що їх метою було надати перед судом картину "невиправного нациста", тварини у людському обличчі. (*До речі, Ейхман – чистокровний жид*).

Ми тут не будемо приводити огляду суду над Ейхманом. "Документи" типу "свідчень" Віслічені вже були нами описані, а "методи впливу", яким піддавали Ейхмана перед судом, були описані у Лондонському жидівському часопису (*London Jewish Chronicle*) від 2 вересня 1960 р.

Суть всієї цієї легенди про масові винищення і літератури про неї добре ілюструється листом, який Ейхман начебто написав добровільно і передав своїм викрадачам у Буенос-Айресі. І це вражаюче, що ізраїльська влада з серйозним обличчям спробувала надати той лист як оригінал! Чого варте тільки одне речення — "Я подаю цю декларацію за власним бажанням" (!). Але навіть і це не межа! Виявляється Ейхман палав бажанням з'явитися перед судом в Ізраїлі, "щоб майбутнє покоління дізналось про всю правду"!

Фабрикації щодо Треблінки

Одним з недавніх "спогадів" на тему "таборів смерті" були мемуари, що з'явилися під ім'ям Франца Штангля, коменданта Треблінки, який мав вирок до довічного ув'язнення у грудні 1970 р. Вони були надруковані у Лондонській Дейлі Телеграф (*Daily Telegraph*) 8 жовтня 1971 р. і склалися із серії інтерв'ю, начебто взятих у Штангля в тюрмі. Він помер через декілька днів опісля того, як ці інтерв'ю начебто були зроблені. Ці "спогади" є найфантастичнішими, хоч, потрібно визнати, що автор статті в Дейлі Телеграф сказав, що згідно свідченням, які потрапили до

суду, не було доведено, що Штангль здійснював вбивства своїми власними руками, і що його діяльність у Польщі була "частково сфабрикована".

Типовим прикладом цієї фабрикації є опис його першого візиту до Треблінки. "Як тільки я в'їхав на територію залізничного вокзалу, я побачив тисячі тіл, що лежали вздовж полотна. Тисячі трупів навколо, що розкладалися. А на станції був потяг з жидами — хто вже мертвий, хто ще живий, схоже вони тут були вже декілька днів". Але і це не межа фантазії, далі розповідається про те, як Штангль вийшов з машини і вступив по коліна у гроші (!). "Я не знав куди повернутися, куди піти. Я ходив по коліна у банкнотах, коштовних каменях, окрасах, одязі. Це все валялося навколо". Але навіть це ще не межа фантазії. Далі йде сцена, де Варшавські повії танцюють і співають з іншого боку забору, "хитаючись від сп'яніння". Це просто неймовірно, на кого можуть розраховувати автори такої писанини! Ходити по коліна у грошах і коштовностях! Серед тисячі затхлих трупів спостерігати веселих повій! *(Насправді "спогади" Штангля виказують жидівські мрії та сподівання: серед цих трупів "гоїв", по коліна в золоті та грошах справляти садистично-сексуальні оргії).*

А на питання, чому німці вбивали жидів, Штангль начебто відповів — "Вони хотіли забрати їхні гроші" (!). "Увесь цей расовий бізнес був вторинним". А на питання, чи був якийсь у всіх цих масових вбивствах задум, Штангль начебто відповів — "Я впевнений, задум був! Потрібно було струснути жидів, щоб вони об'єдналися, щоб вони себе відчули одним цілим, щоб кожний з них відчув себе членом жидівської нації". (Як бачимо, сіоністські борзописці "голокосту" видають з головою свої наміри).

Бестселер — підробка

З іншого типу "спогадів", з тих, що малюють картину беззахисного жидівства, переслідуваного нацизмом, найбільш відомим є "Щоденник Ганни Франк". Дійсна історія цієї книжки є добрим прикладом того, як робилася ця легенда про "масові винищення". Щоденник Ганни Франк був вперше надрукований у 1952 р., одразу став бестселером і з того часу був перевиданий багато разів і перекладений на багато мов. За ним був поставлений фільм і п'єса. Отто Франк, батько тієї доньки, зробив мільйонний статок на гонорарах від продажу книжки. Безпосередньо апелюючи до людських емоцій, книжка і фільм мали значний вплив на мільйони людей, навіть більше, ніж якась інша історія.

"Щоденник Ганни Франк" був начебто написаний дванадцятирічною жидівською дівчинкою з Амстердаму, коли її сім'я і чотири інших жида ховалися в одному будинку під час німецької окупації. Потім їх виявили і послали до концтабору, де Ганна Франк померла від тифу. Коли Отто Франк звільнився з табору в кінці війни, він повернувся до Амстердаму і "виявив" щоденник своєї доньки на горищі.

Відомий дослідник легенди про масові винищення Дітліб Фельдерер з Швеції, який написав книгу про щоденник Ганни Франк, стверджував, що це підробка,

звертався свого часу до Отто Франка з проханням дозволити проаналізувати оригінали рукопису, але отримав відмову.

Потім за рішенням західнонімецького суду, такий аналіз був проведений. Французький історик Робер Форіссон (Robert Faurisson), в книзі "Чи є оригінальним щоденник Ганни Франк", приводить статтю в Нью-Йорк Пост за 9 жовтня 1980 р., яка описує результати експертного аналізу тих "щоденників". В тій же книжці приводиться офіційний експертний аналіз Державного карного Департаменту ФРН. Три щоденники були надані для аналізу, а також 324 розрізаних аркушів і записна книжка з записами, датованими за час від 12 червня 1942 по 17 квітня 1944 р., які приписуються Ганні Франк. За аналізом щоденника було встановлено, що деякі записи були зроблені кульковою писачкою, які з'явилися лише в 1951р.

Щоденники Ганни Франк — це великий бізнес, в Амстердамі є навіть інститут Анни Франк. Той інститут був вимушений визнати, що у щоденнику є місця, написані кульковою писачкою, але "в загалі і в цілому", як вони сказали, щоденник оригінальний. Нещодавно вони надрукували так званий "остаточний варіант" щоденника, у спробі покінчити зі звинуваченнями про те, що щоденник підроблений.

Незадовго до смерті Отто Франк визнав, що він дозволив письменнику у Голландії відредагувати щоденники і навіть переписати його окремі частини. Він також визнав, що деякі імена у щоденнику були замінені псевдонімами.

В 1959 р. шведський журнал Fria Ord надрукував статтю, яка розповідала про судовий процес між жидівським письменником Мейером Левіним і Отто Франком, на якому Левін начебто домагався доплати за роботу в написанні діалогу для щоденника Ганни Франк. Шведський журнал припустився помилки, яку повторив американський журнал "Economic Council Letter" передрукувавши статтю у випуску від 15 квітня 1959 р. Судовий процес дійсно мав місце, і Верховний суд штату Нью-Йорк присудив 50 тис. доларів Мейеру Левіну, але це було за написання п'єси за тими "щоденниками".

Міфи накопичуються

Існує величезна кількість сенсаційної літератури про концтабори, більшість авторів яких є жиди, і кожна книжка перелічує жахи, вплітаючи фрагменти правди з самими неймовірними фантазіями, без втоми складаючи міф, в якому історичні зв'язки вже давно зникли. Ми вже вказали "П'ять димарів" Ольги Лендель, де 24 тис. в'язнів вбивалось кожний день, "Доктор в Освенцімі" Миклоша Ніслі (Miklos Nyiszli. Doctor of Auschwitz), "Це був Освенцім. Історія табору смерті" Філіпа Фрідмана (Philip Friedman. This was Auschwitz — The story of a Murder Camp) тощо.

Однією з найпізніших є книга Мартина Грея (For Those I loved, 1973), яка подається як опис переживань автора в Треблінці. До того, як він вирішив стати письменником про "шість мільйонів", Грей продавав фальшиві античні предмети в Америку. Книжка настільки недостовірна, що її оригінальність миттєво попала під сумнів. Навіть жиди, стурбовані тим, що вона може багато зашкодити, заявили, що історія описана там — це вигадка і поставили під сумнів твердження автора, що він

був у Треблінці, а радіо Бі-Бі-Сі навіть запитало, чому він чекав 28 років, щоб написати про пережите.

Цікаво було спостерігати за позицією Лондонського "Жидівського часопису". У випуску від 30 березня 1973 р., під рубрикою "Особиста думка", автори взагалі відгукнулись про книгу Грея як неправдоподібну, і все ж вона зробила грандіозний привісок до міфу про шість мільйонів. "Майже мільйон людей були вбиті в Треблінці на протязі року. 18 тисяч посилали до газових камер щоденно". Досить дивно, наскільки багато людей читають ці вигадки без критичного аналізу! Адже якщо щоденно вбивали 18 тисяч, то число один мільйон було б досягнуто всього лише за 56 днів, а не за рік, як там пишеться. Що ж, ті газові камери інші десять місяців були бездіяльними? 18 тисяч вбитих за день означало б 6 мільйонів 480 тисяч за рік! Тоді виявляється, що в одній лише Треблінці було вбито 6 мільйонів. Але разом з чотирма мільйонами вбитих в Освенцімі ми вже підійшли до цифри десять мільйонів! Це вказує, що після того, як гігантська цифра шість мільйонів була прийнята на віру, стало можливим жонглювати цими мільйонами і ніхто не сміє піддавати це критиці.

Однак інколи книжки колишніх в'язнів концтаборів подають зовсім іншу картину. Такою є книжка Маргарет Бубер "Під двома диктаторами" ("Under Two Dictators", Margarete Buber, London, 1959). Бубер була німецькою жидівкою, комуністкою, яка провела кілька років у жорстоких умовах радянського табору, після чого у серпні 1940 р. була передана німецькій владі і опинилася у таборі для жінок Равенсбрюк. Вона пише, що була єдиною жидівкою у своєму контингенті депортованих із Московії, яких гестапо одразу не відпустило. Її книжка показує велику різницю між радянським і німецьким таборами. Після напівголодного, брудного існування у радянському таборі, після сваволі карних злочинців, Равенсбрюк здався їй взірцем чистоти, порядку і доброго поводження з ув'язненими. Регулярна баня, постільна білизна, добре харчування здавалися розкішшю, порівняно з радянським табором, її перший сніданок складався з білого хліба, сосиски, солодкої каші і сухофруктів, вона навіть поцікавилася у сусідки, чи 3 серпня не є якимось святом. Вона також пише, що бараки у Равенсбрюці були вельми просторими порівняно з переповненими бараками радянського табору. В останні місяці війни умови у таборі погіршились, причини чого ми розглянемо пізніше. До речі, не зважаючи на те, що Маргарет Бубер була комуністкою, "однопартійці" в Равенсбрюці не прийняли її у свою групу, бо вона була до цього у радянському таборі.

Інша розповідь, яка є повною протилежністю стандартній пропаганді — це книга "Гестапо вас запрошує" Шарлоти Борман ("Die Gestapo Lasst Bitten", Charlotte Borman), комуністки, яка також була в Равенсбрюці. В ній авторка стверджує, що чутки про газові камери розповсюджувались комуністами. І що вражало, Шарлотті Борман не було дозволено давати свідчення на суді в Раштадті у французькій зоні, де проходив процес членів охорони і адміністрації табору Равенсбрюк, як завше обходилися з тими, хто заперечував легенду про масове винищення.

8. ОРГАНІЗАЦІЯ КОНЦЕНТРАЦІЙНИХ ТАБОРІВ

Історик Колін Кросе у книзі "Адольф Гітлер" (London, 1973) пише, що "перевозка мільйонів жидів по Європі та їх масове винищення під час важких умов війни є цілком неймовірними" (стор.307). Детальний опис існуючої транспортної ситуації ми можемо знайти у книзі генерала Манштейна "Verlorene Siege" ("Втрачена перемога"), 1979 р., де він пише (стор.380), що 31 грудня 1942 р. Гімлер прийняв рішення створити новий корпус, перекинувши з західного фронту дивізії "Лейбштандарте", "Тотенкопф" і "Рейх" для прориву до оточеної армії Паулюса. Але через перевантаження залізничних доріг ці дивізії могли б прибути до Харкова не раніше середини лютого, шоста армія навряд чи зуміла б протриматись так довго. Це просто неймовірно, що німці, ведучи виснажливу війну, стали б ще й перевозити мільйони жидів по Європі в місяць для організованого масового винищення. Це б наклало великий тягар на їхню транспортну систему, яка і без того була вже розтягнута до краю військовими перевозками для забезпечення гігантського фронту від Баренцева до Чорного морів.

Якщо ж ми допустимо, що в Освенцім на протязі війни була перевезена тільки та кількість людей, яка там була зареєстрована, 363 тис, то це має рацію, бо їх використовували для примусової праці. Із трьох мільйонів жидів, що знаходились під німецькою окупацією, навряд чи більше двох мільйонів було інтерновано в будь-який конкретний проміжок часу, а скоріше всього ця цифра ближча до півтора мільйони. Нижче ми проаналізуємо доповідь Міжнародного Червоного Хреста і переконаємося, що в деяких державах, як у Словаччині, наприклад, жиди взагалі не були інтерновані, а інші були спрямовані не в табори, а в "закриті міста", в гетто, як, наприклад, Терезієнштадт (Teresienstadt). А з Західної Європи було депортовано менше жидів, ніж зі Східної. Навіть Райтлінгер вважає, що із 320 тис. французьких жидів тільки 50 тис. були депортовані, хоч пізніше, на основі аналізу залізничних документів, була встановлена точна цифра — 75.721. Варто також задати інше питання — чи було фізично можливим винищити мільйони людей, чи було у німців на це достатньо ресурсів? Адже вони навіть вимушені були використовувати примусову працю у своїй економіці, до такої міри у них бракувало робочих рук. До того ж, чи можливо знищити всі сліди шести мільйонів трупів? Чи можна такі великі маси людей, їх винищення, їх трупи приховати від сторонніх очей? Освенцім був оточений не стіною, а забором із колючого дроту, все, що там творилося, було видно зовні. Як може думаюча людина повірити у те, що існували технічні можливості вбити шість мільйонів так, що ніхто не бачив, а потім ще позбавитися від усіх тих трупів без сліду?

Творці цієї легенди доклали великих зусиль для того, щоб спотворити умови у німецьких концтаборах до такої міри, щоб люди повірили у можливість вбивства там мільйонів людей.

Вільям Ширер, у звичайному для себе безвідповідальному стилі, стверджує у своїй книзі "Злет та падіння Третього Рейху" — "Всі тридцять німецьких концтаборів були таборами смерті" (стор. 1150). Це цілком невірно, і навіть головні поборники легенди про шість мільйонів вже давно були вимушені це визнати. Ширер також цитує книгу Є.Когана "Теорія і практика пекла" (The Theory and

Practice of Hell, 1950, стор.227), в якій стверджується, що 7,125 млн. були знищені, хоч у виносці він вказує, що ця цифра явно завищена.

"Табори смерті" за залізною завісою

В 1945 році союзницька пропаганда стверджувала, що всі концтабори, а особливо ті, що знаходились на теренах Німеччини, були таборами смерті, але це продовжувалось недовго. Видатний американський історик Харрі Елмер Барнз написав — "Спочатку стверджувалось, що ці табори були в Німеччині, такі як Дахау, Бельзен, Бухенвальд, Заксенхаузен і Дора, але скоро стало очевидним, що там не проводились знищення людей. Тоді історія була зміщена в Освенцім, Треблінку, Майданек, Собібор, Бельзець. Але навіть і це не весь список, який розширився за необхідністю" (Rampart Journal, літо 1967 р.).

А виявилось так, що деякі чесні англійці та американці з окупаційних військ не знайшли ніяких газових камер, хоч вони і визнавали, що багато в'язнів загинуло від голоду і хвороб за останні місяці війни. Внаслідок цього центр легенди про масові винищення був зсунутий на Схід, у Радянську зону окупації. І такі табори, як Освенцім і Треблінка, були представлені як центри по організованому знищенню людей. Советам ця легенда була вельми на руку і вони приклали багато зусиль, щоб її створити і підтримувати, для цього вони закрили доступ у табори на території під своїм контролем. Жахливі злочини начебто здійснювались у тих таборах, але нікому не доводилось там побувати і подивитись своїми очима, щоб перевірити, наскільки це вірогідно. Радянська влада, а також інші поборники легенди про геноцид, стверджували, що чотири мільйони людей загинули в Освенцімі, у гігантських газових камерах місткістю 2 тисячі людей, і ніхто не був у змозі це спростувати, бо доступ до табору був закритий. Де ж правда? С.Ф.Пінтер, який протягом шести років служив юристом у військовому департаменті США з окупаційною армією у Німеччині і Австрії, зробив наступну заяву, надруковану у католицькому журналі "Наш недільний відвідувач" (Our Sunday Visitor) від 17 червня 1959 р. "Я був у Дахау на протязі 17 місяців опісля війни як юрист військового управління, і я заявляю, що там не було ніяких газових камер. Відвідувачам показували крематорій і розповідали, що це газова камера. В інших концтаборах на теренах Німеччини також не було газових камер. Нам говорили, що в Освенцімі була газова камера, але ми не мали можливості переконатись в цьому своїми очима, бо совети нікого туди не пускали. Я провів шість років в післявоєнній Німеччині і Австрії і можу авторитетно заявити, що хоч і були випадки вбивства жидів, їх число серед загиблих не більше мільйона. Я прийшов до такого висновку після розмови з тисячами жидів, колишніми в'язнями концтаборів у Німеччині та Австрії". Пітер, звичайно, розумів, що пропаганда намагалась крематорій представити як газову камеру. І цей трюк успішно використовувався протягом кількох років. Через те, що газових камер не було, то щоб заплутати людей, пропаганда використовувала "газові печі". Печі там були звичайного типу; як і в теперішніх крематоріях, і вони використовувались для кремації трупів людей, які померли від природних причин, як, наприклад, інфекційні хвороби.

Якимось "дивним" чином всі "табори смерті" виявились на комуністичній території.

Німецький архієпископ, кардинал Фаулхабер з Мюнхену, повідомив американцям, що під час бомбардування Мюнхену у вересні 1944 р. загинуло 30 тис. людей. Він попросив владу спалити трупи в крематорії Дахау, але йому було сказано, що це неможливо, бо у крематорії була всього одна піч і там просто неможливо стільки спалити трупів. Як же тоді можливо було спалити 238 тисяч трупів вбитих жидів, які, як спочатку стверджувалось, були там вбиті[16]?

Як зменшувалось число вбитих

Маніпуляція з числом загиблих у Дахау є типовим прикладом перебільшення навколо легенди про шість мільйонів. В 1946 р. Філіп Ауербах, жидівський секретар Баварського уряду (той самий, що пізніше став перед судом за звинуваченням у викраданні грошей, які він отримував шляхом введення у списки про компенсації неіснуючих людей), відкрив меморіальний обеліск у Дахау, на якому були вибиті наступні слова — "Ця земля зберігає пам'ять 238 тисяч людей, які були тут кремовані".

З того часу "офіційне число" загиблих у Дахау постійно знижувалось, і на час написання цієї книги воно складається з трохи більше, ніж 20 тис, з яких більшість загинула від голоду та тифу під кінець війни. І ця "ревізія" числа загиблих буде без сумніву продовжуватись і в інших таборах, і коли-небудь ті "легендарні" шість мільйонів осягне та ж доля. Число загиблих в Освенцімі також зазнало значної ревізії. Вже навіть Райтлінгер не вірить в абсурдні твердження про три-чотири мільйони. Він тепер говорить, що загинуло 600 тис. І хоч навіть ця цифра є величезним перебільшенням, це значне зменшення попередніх "оцінок". І подальше "офіційне" зменшення неминуче. Навіть Ширер прийняв цю останню цифру Райтлінгера, але якимось незрозумілим чином він все ще тримається за казку, що приблизно 300 тис. угорських жидів були умертвлені за сорок шість днів — вражаючий приклад безвідповідальної писанини навколо цих шести мільйонів.

Умови у таборах

Декілька тисяч в'язнів таборів загинуло в останні місяці війни. Це наводить на питання про умови у таборах. Цей предмет був спотворений до фантастичних перебільшень у великому числі книг на цю тему. Доповідь Червоного Хреста показує, що протягом всієї війни у таборах були вельми пристойні умови. В'язні, які працювали, отримували їжу, що складала 2750 ккал, що перевищувало більш ніж дві рази пайок для німецьких мешканців в окупованій Німеччині після війни. Ув'язнені мали доступ до медичного обслуговування, хворі відправлялись до шпиталю. На відміну від радянських таборів, ув'язнені могли отримувати посилки від Червоного Хреста, в які входила їжа, одяг, медикаменти. Прокуратура проводила розслідування у кожному випадку арешту за кримінальну діяльність, тоді яку радянських таборах панувало свавілля карних злочинців. На відміну від картини, створеної пропагандою, у німецьких таборах панувало не свавілля охорони, а закон, хоч, звичайно, це був закон військового часу. І цей закон однаково застосовувався і до охорони, і до ув'язнених. У федеральному архіві в Кобленці знаходиться директива Гімлера, яка вимагала жорстокого покарання членів

охорони і адміністрації таборів за свавілля по відношенню до ув'язнених (Манвелл, Френкель, стор.312). Звичайно, випадки свавілля мали місце, але вони негайно розслідувались Кримінальною Поліцією Рейху. Комендант Бухенвальду Кох був відданий до суду у 1943 році за викрадання державної власності і випадки сваволі у таборі. Головний військовий суддя СС Конрад Морген особисто очолив цей процес. Це був відкритий суд, на який дозволялося приходити бажаючим. Варто відзначити, що Освальд Поль, головний адміністратор системи концтаборів, з яким так жорстоко повелись у Нюрнберзі, був за смертну кару Коху. Суд СС виніс смертний вирок Коху, йому було запропоновано вибір служити на Східному фронті, але принц Вальдек, командир СС у тому окрузі, привів вирок у виконання до того, як вибір Коха міг набути офіційного ходу. Цей випадок наочно демонструє всю серйозність, з якою СС відносилось до порядку у таборах[17].

Було проведено 800 розслідувань скарг на охорону, з яких декілька справ було передано до суду. У своїх свідченнях у Нюрнберзі Морген вказав, що він мав розмови з сотнями в'язнів щодо умов їх утримання. За час своїх інспекцій він не знайшов непритомних в'язнів, окрім тих, хто лежав у шпиталях з тифом. Він також вказав, що продуктивність праці у таборах була принаймні нижча, ніж серед вільнонайманих. Табір Дахау біля Мюнхена був типовим — хоч там люди і примушувались до праці, умови їх утримання були людськими, що до речі відзначив комуніст Ернст Руфф у своїх письмових свідченнях у Нюрнберзі від 18 квітня 1947 р.

Командир польського підпілля Ян П'єчов'як, який був у Дахау з 22 травня 1940 р. до 29 квітня 1945 р., відзначив у своїх свідченнях, що з ув'язненими добре поводитися і що адміністрація СС була дисциплінованою. Берта Широчин, яка працювала у їдальні Дахау протягом війни, свідчила, що працюючі отримували другий сніданок о 10 годині до початку 1945 р., не зважаючи на труднощі у Німеччині.

Сотні письмових свідчень у Нюрнберзі вказують на добрі умови у таборах, але розглядались, як правило, тільки ті, які дотримувались лінії офіційної пропаганди. Із свідчень жидів можна бачити, що вони сильно перебільшували важкість умов, пов'язаних з їхньою депортацією, їм, природно, не подобалось, що їх інтернували, але факт залишається фактом, що люди інших національностей, навіть ті, хто був інтернований з політичних мотивів, давали більш збалансовану картину того, що з ними було. В багатьох випадках колишнім інтернованим, як, наприклад, Шарлотті Борман, чії свідчення йшли врозріз з офіційною пропагандою, не дозволили виступити на суді.

Неминучий хаос

Під кінець війни ситуація у таборах значно змінилась. Доповідь Червоного Хреста від 1948 р. вказує, що бомбардування союзників паралізувало транспортну систему Німеччини, неможливо було підвозити продукти харчування до табору і там почався голод, який, до речі, торкнувся і німецького цивільного населення. Ця жахлива ситуація була обтяжена тим, що у таборах було більше людей, ніж кількість, на яку вони були розраховані. Голод і антисанітарні умови привели до

епідемії тифу. Це переповнення таборів відбулося внаслідок того, що ув'язнені зі східних таборів були евакуйовані на захід. Колони знесилених людей прибули у табори, в яких ситуація до того часу вельми сильно погіршилась. Табір Бельзен біля Бремена був особливо в поганому стані під кінець війни, і Фелікс Керстен, лікар Гімлера, вказує, що репутацію "табору смерті" Бельзен отримав через жорстоку епідемію тифу, яка там розігралась у березні 1945 р. ("Мемуари", Memoirs, 1940-45 pp., London, 1956). Ці жахливі умови були причиною декількох тисяч смертей. Це трапилося наприкінці війни, але пропаганда шести мільйонів безсоромно стала використовувати фотографії кістякоподібних трупів як "докази" того, що у таборі проводились масові знищення людей з самого його відкриття, і що всі ці трупи були жертвами нацистів. На диво чесна оцінка ситуації в Бельзені в 1945 р. була подана у книзі "Історія Другої Світової війни", під ред. Пурнелла (Purnell, History of the Second World War, том 7), в описі, що зробив доктор Рассел Бартон, головний психіатр у шпиталі в Севералле, в районі Ессекс, який провів місяць у таборі як студент медичного факультету. Описуючи наслідки великого числа смертей у таборах наприкінці війни, він приводить слова бригадного генерала Гліна Хьюза з англійського медичного корпусу, який був призначений командиром Бельзена у 1945 р. Хьюз не думав, що у таборі були якісь жорстокості, хоч там безумовно, була дисципліна військового часу і примусова праця. "Більшість", пише Бартон, "вважали, що стан в'язнів після звільнення табору є наслідком цілеспрямованої політики гітлерівської Німеччини. Ув'язнені говорили про незадовільні умови, а іноземні журналісти окреслили картину відповідно з вимогами "дому пропаганди"."

Доктор Бартон пише, що голод та епідемії були неминучі за тих умов, але вони мали місце лише наприкінці війни, в 1945 р. "З розмов з ув'язненими у мене створилось враження, що умови у таборі були задовільними до кінця 1944 р. Бараки були побудовані між деревами, там були туалети, душі і печі для обігрівання". Він також пояснює причини браку їжі. "Німецькі військові медики говорили, що на протязі останніх місяців було все важче доставляти продукти харчування до табору. Все, що рухалось по дорогах, розстрілювалося з повітря". Доктор Бартон пише, що він був вражений, побачивши записи за останні два-три роки, які перераховували надходження продуктів харчування в їдальню. "Тоді я зрозумів, що, на відміну від загальноприйнятої думки, у німців не було ніяких планів винищення людей. Чому ж тоді так багато людей були жахливо виснажені? Основною причиною таких жахливих умов у Бельзені була недостатня кількість їжі, медикаментів, сильна тіснота через те, що туди привозили людей з інших таборів. Тиф дуже послаблював організм, і хворі втрачали вагу". Додатком до смертей, які були неминучі в таких умовах, Глін Хьюз пише, що біля тисячі людей померли одразу після звільнення від переїдання, бо їхній ослаблений організм не міг приймати багато їжі. Як людина, що бачила концтабір своїми очима, доктор Бартон розумів фальшиву суть всієї цієї табірної міфології і він пише — "Намагаючись пояснити причини умов в Бельзені під кінець війни, потрібно бути наготові відносно великого пропагандистського потенціалу, який представляла вся ця маса кістякоподібних трупів". Намагатися давати оцінку подіям, які привели до цього у наївних категоріях "доброго" і "поганого", значить заперечувати інші причини.

Фальшовані світлини

Трагічні події типу тієї, що мала місце в Бельзені, були не тільки безсоромно використані з метою пропаганди, але були також зроблені фальшиві світлини (фотографії) та фільми. Більшості таборів вдалося уникнути умов, подібних тим, що привели до масових смертей у Бельзені, і їхні ув'язнені вийшли звідти у доброму стані здоров'я. Але цих світлин ви не побачите в книгах та фільмах про "шість мільйонів", зате там багато підрбок. Вражаючий приклад такої підробки був описаний в англійському "Католицькому віснику" ("Catholic Herald") від 29 жовтня 1948 р. Там писалось, що у місті Кассель, де кожного дорослого німця примушували дивитись фільм про "жахи Бухенвальда", доктор з Геттсгену побачив себе на екрані, хоч він ніколи не був у Бухенвальді. Виявилось, що цей фільм знятий після бомбардування союзниками Дрездена 13 лютого 1945 р., де цей доктор тоді знаходився. Після того нальоту загинуло 130 тисяч німців, більшість жінок та дітей, біженці із східних районів[18].

Протягом декількох тижнів після того нальоту тіла загиблих спалювали штабелями. Ці сцени були зняті німецькими військовими кінооператорами, стрічки потім попали у руки союзників і вони їх запустили у справу.

Підробка світлин про військові жорстокості — це не нова справа. У книзі Артура Понсонбі "Фальш у військовий час" (Arthur Ponsonby, Falschoud in War-time, London, 1928), показується, як фабрикувались "світлини німецьких жорстокостей", що наче б то мали місце під час Першої світової війни.

Серед інших Понсонбі виявляє фабрикації "фабрики трупів", "бельгійське дитя без рук", які схожі на пропагандистські світлини про нацистські жорстокості часу Другої світової війни. Ф.Віл пише у своїй книзі, що брусок мила, наче б то зробленого з людського жиру, нагадував спробу англійців тридцять років до того звинуватити німців у такому злочині. Але англійці вибачились за ту стару фальшивку, а ось фальшивки останньої війни до цього часу використовуються, щоб здирати гроші з німецької нації.

Іншою відомою фальшивкою були абажури з людської шкіри. Експертна комісія потім показала, що це була козяча шкіра. Навіть Манвелл і Френкель вимушені були визнати, що ці абажури, представлені як "речові докази" на Бухенвальдському процесі, "пізніше виявились під сумнівом". Письмові свідчення на тему цих абажурів дав якийсь жид Андреас Пфаффенбергер. Генерал Люціус Клей визнав, що багато письмових свідчень після розслідування виявились вигадкою[19].

Чудовим, дослідженням за сфабрикованими світлинами з теми міфу про "шість мільйонів" є книга німецького професора Удо Веленді: "Bild Dokumente für die Geschichtsschreibung?" ("Світлинні документи для написання історії?"), яка вийшла у 1973 р. і багато разів з того часу перевидавалась, зокрема англійською мовою. З чисельних прикладів, розібраних там, ми приведемо лише один. Невідомо хто зняв першу світлину, але друга вельми відома. Це фотомонтаж — паркан на задньому плані першої світлини був вилучений, додана купа трупів — і ось вам

відома світлина про жахи концтаборів! Під титулом "Маутхаузен" вона була розміщена на стор.341 книги жиди Р.Шнабеля "СС — влада без моралі" (R.Schnabel, SS — Macht ohne Moral, eine Dokumentation uber die SS, Frankfurt, 1957)[\[20\]](#).

9. ЖИДИ ТА КОНЦТАБОРИ. ДОПОВІДЬ МІЖНАРОДНОГО ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА

Міжнародний Червоний Хрест склав трьохтомну доповідь, "Report of the International Committee of the Red Cross on its Activities During the Second World War", надруковану у Женеві в 1948 р., яка є вельми унікальною за своєю об'єктивністю. Ця, детальна доповідь, від нейтральної організації, складена на підставі двох інших доповідей — "Documents sur L'activite du CICR en faveur des civile detenus dans les camps de concentration en Allemagne, 1939-1945", (Женева, 1946), а також "Inter Arma Caritas — the Work of the ICRC during the Second World War" (1947). Група авторів, очолювана Фредеріком Сюрдетом, підкреслила, що згідно традицій Червоного Хреста, доповідь складається на підставі повної політичної нейтральності. Згідно Женевській конвенції, табори для військовополонених та інтернованих повинні були відкриті для міжнародної інспекції, і міжнародний Червоний Хрест мав доступ до німецьких концтаборів. Радянський Союз, навпаки, не дозволяв інспекцію своїх таборів, внаслідок чого мільйони цивільних в'язнів, а також військовополонених, були відрізані від зовнішнього світу. Доповідь Червоного Хреста важлива і тому, що вона пояснює законодавчий бік інтернування жидів, які вважались вороже налаштованим елементом. Додатково до ворожих елементів, у доповіді описуються дві категорії цивільних інтернованих, одна з яких "цивільні особи, інтерновані за адміністративних обставин", які були арештованими з політичних або расових причин, бо вважалось, що вони становлять небезпеку для держави або окупаційних військ (том III, стор.73). До цих осіб вживались такі ж заходи, як до арештованих за карну діяльність (стор. 74).

У доповіді говориться, що спочатку німці не допускали Червоний Хрест проводити інспекцію таборів, пояснюючи це міркуваннями безпеки, але у другу половину 1942 р. дозвіл був отриманий. Червоному Хресту було дозволено роздавати посилки з їжею у концтаборах на території Німеччини з серпня 1942 р., а з лютого 1943 р. всі табори і тюрми були відкриті для міжнародної інспекції (том III, стор.78). Червоний Хрест розпочав широку програму допомоги, яка продовжувалась до кінця війни, а також і опісля. Червоний Хрест отримав велику кількість листів вдячності від в'язнів, зокрема, і від жидів. У доповіді вказується, щодо 9 тис. посилок збиралось щоденно. З осені 1943 р. до травня 1945 р. біля 1,1 млн. посилок загальною вагою 4,5 тис. тон було відправлено в концтабори (том II, стор.80). В додаток до їжі, там був одяг і медикаменти. Посилки надсилалися в Дахау, Бухенвальд, Зангерхаузен, Заксенхаузен, Оранієнбург, Флоссенбург, Ладнсберг-ам-Лех, Флоха, Равенсбрюк, Нойєнгамме, Маутхаузен, Терезієнштадт, Освенцім, Берген-Бельзен. Посилки отримували бельгійці, голландці, французи, греки, італійці, норвежці, поляки та жиди без громадянства (том III, стор.83). Протягом війни Червоний Хрест переправив посилок на загальну суму більше двадцяти мільйонів швейцарських франків, зібраних жидівськими організаціями як, наприклад, Сумісний комітет розподілу у Нью-Йорку (том I, стор.644). Цій

організації уряд Гітлера дозволив мати представництво у Берліні, але контакт перервався після вступу США у війну. Згідно доповіді Червоного Хреста, труднощі в їхній гуманітарній допомозі створювали не німці, а союзники, які фактично блокували Європу. Більша частина продуктів харчування для посилок у табори закуповувалась у Румунії, Угорщині, Словаччині. У доповіді говориться, що делегації Червоного Хреста відвідували гетто Терезієнштадт (Терезін), яке було створене спеціально для жидів. Червоний Хрест позитивно відгукнувся про те гетто, де мешкало приблизно 40 тис. жидів, депортованих з різних держав. Останній візит делегації Червоного Хреста у військовий час здійснився туди у квітні 1945 р. Згідно інформації, отриманій Червоним Хрестом, це гетто було створене як експеримент, задуманий деякими високоповажними членами уряду Гітлера з метою надати жидам можливість жити серед своїх, за своїми законами, під своєю адміністрацією, майже у повній автономії. Останній візит делегації відбувся 6 квітня 1945 р., він підтвердив позитивне враження, отримане від першого візиту (том I, стор.642).

Червоний Хрест висловив вдячність режиму Іона Антонеску у Румунії, де вони мали можливість надати гуманітарну допомогу 183 тисячам румунських жидів. Допомогу довелося зупинити після того, як туди увійшла Радянська Армія. У своєму протесті вони сказали, що їм не вдалося нічого передати на територію, яка знаходилась під радянським контролем (том II, стор.62). Німецькі концтабори опинилися у таких самих умовах після "звільнення" Радянською Армією. Червоний Хрест переправляв велику кількість посилок і отримував пошту з Освенціма до радянської окупації, але спроба переправити посилки у "звільнений" Освенцім людям, що там залишилися, закінчилась нічим. Однак харчові посилки колишнім в'язням Освенціма продовжували надсилатися у містя їх нового знаходження як, наприклад, у Бухенвальд та Оранієнбург.

Доказів геноциду не знайдено

Однією з найважливіших сторін доповіді Червоного Хреста є те, що вона розкриває причину великої кількості смертей в'язнів під кінець війни. У доповіді написано — "В безладних умовах, що мали місце у Німеччині під кінець війни, у табори не надходили продукти харчування, внаслідок чого від голоду гинуло багато людей. Німецький уряд був вельми стурбований цією ситуацією і повідомив про це Червоний Хрест. Це повідомлення було передане 1 лютого 1945 р. У березні 1945 р. відбулись переговори між президентом Червоного Хреста і генералом СС Кальтенбруннером. Після цих переговорів Червоному Хресту було дозволено розподіляти продукти харчування безпосередньо через своїх представників, яким було дозволено знаходитись у кожному таборі (том III, стор.83). Німецький уряд був стурбований ситуацією, яка склалася, і намагався її полегшити всіма силами.

Доповідь Червоного Хреста чітко визначає, що постачання харчування зупинилося після того, як союзницькі бомбардування серйозно підірвали транспортну систему Німеччини. Турбуючись за долю інтернованих жидів, 15 березня 1944 р. Червоний Хрест виголосив протест проти варварських бомбардувань. 2 жовтня 1944 р. Червоний Хрест попередив німецьке міністерство іноземних справ, що повне руйнування транспортної системи Німеччини неминуче і що це викличе масовий голод.

Важливо підкреслити, що у трьохтомній доповіді немає ні слова про наче б то існуючу програму знищення жидів, ні одна із делегацій, по декілька разів відвідуючи всі табори, не знайшла нічого, що могло б навести на думку про можливі масові вбивства, що проводились там. У доповіді немає ніяких згадок про газові камери, ні на одній із її 1600 сторінок. Там говориться, що жиди, як і інші народності, постраждали від умов, які були викликані війною, але повна відсутність будь-яких згадок про масові вбивства вельми показова. Червоний Хрест не знайшов ніяких підстав, щоб підтримувати легенду про те, що у таборах наче б то проводився геноцид.

У доповіді вказувалось, що медичний персонал був залучений на фронт і що бракувало ресурсів для боротьби з епідемією тифу, яка розпочалася у таборах в 1945 р. (том I, стор.204). Відносно наче б то існуючих газових камер, обладнаних як душеві, у доповіді пишеться, що нічого подібного виявлено не було. "Всі умивальні місця, лазні, душові, пральні були інспектовані. Було зроблено багато вимог, щоб модернізувати душові в окремих таборах, зробити їх більш придатними для користування, збільшити кількість душових ріжків, провести ремонт в окремих місцях" (том III, стор.594).

Не всі були інтерновані

Том III доповіді Червоного Хреста, глава 3 (жидівське цивільне населення) розповідає про допомогу, надану жидівському вільному населенню. З аналізу цієї глави стало відомо, що далеко не всі жиди були інтерновані у табори, а були частиною вільного поселення, хоч, звичайно, на них розповсюджувались певні обмеження. Ця картина вельми суперечить "офіційній" пропаганді про повальне інтернування всіх жидів і їх відправку у газові камери. Як написано у "мемуарах Хесса", Ейхман палав бажанням схопити всіх жидів, але в дійсності справи були інші. В Словаччині, наприклад, де начальником був помічник Ейхмана Дітер Вісліцені, згідно доповіді, велика частина жидів не була депортована, туди навіть приїжджали жиди із Польщі. Жиди, що знаходились у Словаччині, були у відносній безпеці до кінця серпня 1944 р., коли почалося повстання проти німців. І хоч внаслідок закону, який вийшов 15 травня 1942 р., декілька тисяч жидів були інтерновані, вони утримувались у таборах, де харчування і житлові умови були цілком задовільними, і де інтерновані могли працювати на умовах, майже рівних вільнонайманам (том I, стор. 646).

Не лише значне число із трьох мільйонів жидів під німецьким контролем уникли інтернування, але еміграція жидів продовжувалась протягом війни, головним чином через Угорщину, Румунію та Туреччину. Німці навіть не заперечували проти еміграції польських жидів, які зуміли втекти до Франції перед тим, як вона була окупована. "Жиди з Польщі, що знаходились у Франції, зуміли отримати дозвіл на іміграцію у США і розглядались німецькою окупаційною владою як американські громадяни. В додаток до того, німці погодились визнати три тисячі паспортів, виданих консульствами латиноамериканських держав" (том I, стор.645). Перед від'їздом у США ці жиди утримувались у таборі Віттель у південній Франції, разом з громадянами США. Німецька влада також не заважала еміграції жидів із Угорщини. Згідно доповіді Червоного Хреста, "до березня 1944 р.

жиди, в яких були візи у Палестину, могли безперешкодно виїхати із Угорщини" (том I, стор.648). Навіть після зміни уряду Хорті в 1944 р., після спроби заключити перемир'я з Радянським Союзом і встановлення пронимецького уряду, еміграція жидів продовжувалась. Червоний Хрест отримав обіцянку від Англії та США "підтримувати усіма можливими засобами еміграцію жидів із Угорщини". Червоний Хрест отримав листа від уряду США, в якому говорилося — "Уряд Сполучених Штатів запевняє, що він забезпечить всім необхідним всіх жидів, яким буде дозволено виїхати" (том I, стор.649).

10. ДОСЛІДЖЕННЯ ПОЛЯ РАССІНЬЄ (Paul Rassinier)

Найбільш важливим внеском в неупереджене дослідження питання про "організоване знищення жидів" є робота французького історика Поля Рассіньє, який присвятив цьому двадцять років свого життя. З 1933 р. по 1943 р. Рассіньє був професором історії в коледжі Белфорті. За участь у Русі Опору він був заарештований у жовтні 1943 р. і інтернований у концтабори Дора та Бухенвальд. Наприкінці війни у Бухенвальді він захворів тифом, від чого його здоров'я так підірвалось, що він не зміг повернутись до викладацької діяльності. За свою участь у русі опору Рассіньє був нагороджений медаллю, він також був обраний у парламент. Його парламентська діяльність припинилась після приходу до влади комуністів.

Після цього Рассіньє приступив до історичного дослідження про наче б то масове винищення жидів. Найбільш важливими з його праць були: "Le Mensonge d'Ulysse", Paris, 1949 ("Брехня Одісея"), де приводиться опис умов в концтаборах на підставі його власного досвіду; "Ulysse trahi par les Siens", 1960, де він продовжив правдиве описання концтаборів. Його монументальне дослідження завершилося двома книжками — "Le Veritable Process Eichmann", 1962 (Справжній процес Ейхмана) і "Le Drarrie des juits Europeen", 1964 (Драма європейських жидів), в яких Рассіньє подає статистичний аналіз, спростовуючи легенду про "масові винищення", і оголяє махінації з історичними дослідженнями, які проводяться для створення цієї легенди. В останній роботі він також аналізує політичну та фінансову зацікавленість Ізраїлю і комуністичних держав у легенді про німецькі жорстокості. Шкода, його роботи мало відомі англійському читачу[21].

Дослідження професора Рассіньє серйозно похитнуло міф про те, що німці планували масові винищення людей, особливо жидів, і він пише про те, як історична правда була оточена туманом пропаганди. Його дослідження демонструють, якщо ми відкинемо спотворення, замовчування та брехню, що число жидів, які загинули у Другу світову війну, навіть і близько не підходить до тих горезвісних шести мільйонів. Так, жиди гинули, як і люди багатьох інших національностей, але жидівська трагедія — це не більше, ніж частина великої трагедії, що осягла Європу.

Професор здійснив поїздку по Західній Німеччині весною 1960 р., де він виступав з лекціями, розповідаючи про свої дослідження. Він говорив про неминучий прорив історичної правди на арену життя і закликав німців боротися за цю історичну правду та скинути зі своїх плечей тягар невинувачень.

Махінації з "газовими камерами"

Професор Рассіньє назвав свою першу книжку "Брехня Одіссея", проводячи паралель з ситуацією, коли мандрівник, повернувшись, розповідає небувальщину. В цій книзі він аналізує історії про "масові винищення", велика кількість яких з'явилась після війни. Одна з них — це книга "Друге панство", написана Девідом Россетом ("The Other Kingelom", New York, 1947), в якій стверджувалось, що в Бухенвальді наче б то існували газові камери. Рассіньє був в'язнем Бухенвальду і він свідчить, наскільки безпідставна писанина жида. Він також розшукав Аббе Жана-Поля Ренарда, автора книги "Chaines et Lumieres" (Ланцюги та світло) і запитав його, як це можна написати, що у Бухенвальді були газові камери. Ренард сказав, що він про це чув від інших, і тому вирішив представити себе очевидцем, і написав книжку про наче б то власне пережите.

Рассіньє також проаналізував твердження, зроблені у книзі Деніза Дуфорньєра "Ravensbruck — the Womens Camp of Death", London, 1948 ("Равенсбрюк — табір смерті для жінок") і знову виявив, що у автора не було ніяких доказів про існування газових камер у Равенсбрюці, окрім чуток, які, як вказала Шарлотта Борман, розповсюджувались комуністами та жидами.

Подібні розслідування були зроблені про книги Філіпа Фрідмана "Це був Освенцім" ("This was Auschwitz — the Story of a Murder Camp", N.V., 1948), Е.Когона "Теорія і практика аду" ("The Theory and Practice of Hell", N.V., 1950) і він виявив, що жоден з цих авторів не бачив газових камер, і не міг представити свідків, які б їх бачили. "Докази" Когона такі — в'язень Янда Вайс йому сказала про газові камери незадовго до того, як померла, і вона наче б то їх бачила своїми очима.

Рассіньє взяв інтерв'ю у Бенедикта Каутського, автора книги "Teufel und Verdammte", який заявив, що мільйони жидів були вбиті в Освенцімі. Але виявилось що сам Каутський ніколи не бачив газову камеру, і що його розповідь ґрунтується на чутках. "Приз" за літературу про масові винищення Рассіньє присудив Міклошу Ніслі за книгу "Доктор в Освенцімі", в якій фальсифікація фактів, явні протиріччя та безсоромна брехня показують, що автор пише про місця, де він сам ніколи не був ("Le Drame des juifs europèen", стор.52). Згідно цьому "доктору Освенціма" 25 тисяч жертв умиралося кожний день на протязі чотирьох з половиною років, що представляв собою грандіозний стрибок від цифри, приведеною Ольгою Мендель (24 тис. за день на протязі двох з половиною років). За таких темпів це б означало сорок один мільйон жертв на кінець війни тільки лише в Освенцімі (!), в два з половиною разів більше, ніж загальне число жидів у світі!

А коли Рассіньє спробував дізнатися, хто був цей химерний "очевидець", йому була дана відповідь — "він помер незадовго до публікації цієї книжки". Рассіньє переконаний, що цього "свідка" ніколи не було.

Після війни Рассіньє об'їздив всю Європу, намагаючись знайти кого-небудь, хто бачив газові камери в концтаборах, але йому не вдалося знайти жодної такої людини. Виявилось, що ні один із авторів численних книг, які описували у подробицях те, як німці вбивали мільйони жидів, не бачив газову камеру, і не міг

представити того, хто бачив. Колишні в'язні, всі без винятку, такі як Каутський, Ренард, Когон, використовували для своєї писанини не те, що вони самі бачили, а що "чули", завше, зрозуміло, з "надійних джерел", які, як виявилось, вже померли.

Найважливіший висновок з робіт Рассіньє стосується "газових камер". Він показує, що історія про це є відвертою брехнею. Дослідження, проведені на території тих таборів, показали, що газових камер не було ні в Бухенвальді, ні в Берген-Бельзені, ні в Равенсбрюці, ні в Дахау, ні в Дорі, ні в Маутхаузені — ні в одному таборі на території Німеччини або Австрії. Цей факт, як ми вже говорили, підтвердив С.Пштер з Військового Департаменту США і його офіційно визнав Інститут сучасної історії у Мюнхені. Але незважаючи на це, на судді Ейхмана був представлений "свідок", який стверджував, що він бачив, як в'язнів вели до газової камери у таборі Берген-Бельзен. Що стосується таборів у Польщі, то Рассіньє показує, що єдиний "доказ" існування газових камер у Треблінці, Хелмно, Бельзені, Майданеку, Собіборі — це свідчення Курта Герштейна. Спочатку він стверджував, як ми вже вказували, що 40 мільйонів людей було вбито в концтаборах під час війни. Потім він знизив цифру до 25 мільйонів. В пізніших "свідченнях" він знову зменшив "число жертв". Ці "документа" настільки очевидно брехливі, що вони навіть не були прийняті на Нюрнберзькому процесі в якості свідчень, хоч вони продовжують розповсюджуватись у трьох різних варіантах, один у школах Німеччини, два інших французькою мовою. До речі, обидва різні. Німецька версія використовувалась як "свідчення" на суді Ейхмана у 1961 р.

На підтримку своїх висновків професор Рассіньє наводить важливе визнання доктора Кубови, директора Всесвітнього Центру сучасної жидівської документації в Тель-Авіві, зроблене у журналі "La Tenre Retrouvse" від 15 грудня 1960 р., де він визнає, що не існує жодного наказу Гітлера, Гімmlера або Герінга про вбивства жидів ("Le Drame des juifs europeen", стор.31,39).

Фальшивка "шести мільйонів"

Що стосується числа шість мільйонів, то професор Рассіньє, використовуючи детальний статистичний аналіз, показує його повну неспроможність. Це число було сфабриковане шляхом підвищення, з одного боку, числа жидів, які мешкали у Європі, ігноруючи еміграцію та евакуацію, і заниження, з другого боку, числа жидів, що залишилися у Європі після 1945 р. Такий трюк провернув Всесвітній Конгрес жидів, а також жидівські "дослідники". Рассіньє також заперечує письмові та усні "свідчення" про табори, дані "свідками" типу тих, хто пише книжки про масові вбивства у таборах. Він приводить приклад табору Дахау, де, як спочатку вважалось, загинуло 238 тисяч, поки в 1962 р. єпископ Мюнхена Нойхаусселер не сказав у промові на церемонії в Дахау, що тільки біля 30 тис. померли, із 200 тисяч, що там були інтерновані ("Le Drame des juifs europeen", стор. 12). Потім цифра була ще зменшена. Рассіньє також вказує, що свідчення, дані колишніми німецькими офіцерами, як Хесс, Хеттль, Вісліцені, Хелльрігель та іншими, цілком неправдоподібні і не заслуговують довіри. Не треба забувати, в яких умовах давались ці "зізнання", тих людей жорстоко катували, домагаючись "визнання", їм загрожували смертю. "Звинувачення на суді в Єрусалимі було послаблене його центральним мотивом, що шість мільйонів жидів наче б то були знищені у газових

камерах. Наприкінці війни, внаслідок руйни та хаосу, це число було прийняте як вірогідне, але потім було виявлено, що навіть враховуючи той факт, що жида переслідувались режимом Гітлера, число їхніх жертв ніяк не могло бути шість мільйонів" (стор. 125). Професор Рассіньє приводить аналіз статистики жидівського населення і робить висновок, що число жидів, які загинули під час Другої Світової війни, не перевищувало 1,2 млн., і він вказує, що ця цифра була потім прийнята світовим центром жидівської документації у Парижі. Однак Рассіньє вважає, що навіть ця цифра завищена, і вказує на цифру, яку наводить жидівський статист Рауль Хільберг. Незважаючи на це, як вказує Рассіньє, Ізраїль продовжує вимагати компенсацію за шість мільйонів, п'ять тисяч марок за "жертву"[\[22\]](#).

Еміграція і була тим самим планованим "остаточним вирішенням"

Професор Рассіньє стверджує, що уряд Гітлера не переслідував ніякої іншої політики, окрім еміграції жидів. Він вказує, що після прийняття расових законів у Німеччині у вересні 1935 р., Німеччина почала переговори з Англією про переміщення німецьких жидів у Палестину, на підставі Балфурської Декларації. Коли переговори закінчились нічим, уряд Гітлера звернувся з проханням до інших держав прийняти німецьких жидів, але отримав відмову (стор.20). Палестинський проект був відновлений у 1938 р., але знову зірвався бо Німеччина та Англія не змогли домовитись про його фінансову сторону. Незважаючи на ці труднощі, Німеччина зуміла організувати еміграцію жидів, головним чином у США. Рассіньє також пише про відмову Франції брати участь у мадагаскарському плані в кінці 1940 р. "В доповіді 21 серпня 1942 р., міністерський секретар з іноземних справ Лютер доповів, що переговори з Францією в цьому напрямку можуть мати успіх і описав розмови, які велися з липня по грудень 1940 р., і які були зупинені Пьєром-Етьєром Фландіном. Протягом всього 1941 р. німці сподівались, що вони зможуть відновити переговори і привести їх до успішного розв'язку ("Le Drame des juifs europeen", стор. 108). На початку війни жида, які оголосили економічну війну Німеччині ще в 1933 р., були інтерновані у гетто і концтабори. Уряд Гітлера сподівався відновити переговори про долю жидів після закінчення війни ("Le Veritable Proces Eichman", стор.20). Наказ перевозити жидів на схід був даний Герінгом і Гейдріхом, і він був тимчасовим і вимушеним заходом до "остаточного вирішення жидівського питання" — їх еміграцію після війни.

Кому вигідна легенда про шість мільйонів?

Професор Рассіньє проаналізував методи, за допомогою яких легенда про масові винищення використовувалась для політичної та фінансової наживи, і показав, що Радянський Союз працював у цій ділянці в унісон з Ізраїлем. Цілий потік літератури про масові винищення людей, що немов би проводилося гітлерівською Німеччиною, з'явився після війни під печаттю двох організацій, діяльність яких була вражаюче синхронізована. Одна з них була "Комітет по розслідуванню військових злочинів" у Варшаві, інша — "Світовий центр сучасної жидівської документації" у Парижі і Тель-Авіві. І схоже, що як Радянський Союз, так і Ізраїль зацікавлені у роздуванні пропаганди про загрозу нацизму, щоб відволікти світову увагу від своєї власної злочинної діяльності.

Ізраїль, в додаток до політичної мети, має велику матеріальну зацікавленість в цьому міфі про шість мільйонів. В книзі "Le Drame des juifs europeen", стор.31,39, Рассіньє пише — "це всього лише метод, за допомогою якого Ізраїль отримує великі репарації від Німеччини, починаючи з 1953 р., однак з юридичної точки зору ці репарації не мають під собою підґрунтя, бо Ізраїль не існував на час війни і Німеччина не могла завдати шкоди державі, якої не існувало". І зрозуміло, якщо підстави для репарацій вельми сумнівні, то чим більше диму, тим більше здичавілих звинувачень, тим важче розібратися у ситуації. "Мабуть мені дозволять нагадати, що Ізраїль був заснований у травні 1948 р., а до цього жиди були громадянами інших держав. Щоб оцінити розмах цієї брехні, варто лише поглянути на ситуацію, де Німеччина платить Ізраїлю репарації з розрахунку шести мільйонів вбитих, але принаймні вісімдесят відсотків з тих "шести мільйонів" виявляється зовсім і не померли! А на додаток Німеччина продовжує платити репарації навіть після того, як чоловік, що подав вимогу про компенсацію, помер. Гроші у таких випадках надходять його спадкоємцям".

ВИСНОВОК

У висновку ми зробимо короткий огляд статистики щодо жидів, що загинули під час війни. На Нюрнберзькому процесі та на суді Ейхмана використовувалось число дев'ять з лишком мільйонів жидів, які немов би знаходились на території Німеччини. Але ми вже нагадували, що після значної довоєнної еміграції лише біля трьох мільйонів жидів знаходились у Європі, виключаючи Радянський Союз. Якщо ж додати сюди число жидів, які мешкали до війни на пізніше окупованій території Радянського Союзу, більшість з яких, до речі, були евакуйовані, то загальне число скоріш всього не перевищувало чотирьох мільйонів. Згідно статистику Гімлера, доктору Річарду Корхеру, це число було 5,55 млн. на час, коли територія, окупована Німеччиною, була найбільшою. А згідно Світовому Центру сучасної жидівської документації, це число складало 5,294 млн. Але обидві з цих цифр включають два мільйони жидів у Прибалтиці, Білорусії та Україні. Звідси видно, що навіть жидівська організація визнає, що у Європі не було шести мільйонів жидів.

"Офіційні оцінки" жидів, загиблих у війну, повільно знижуються. Аналіз статистичних даних за жидівським населенням і еміграції, приведені у цій книзі, аналіз, проведений швейцарською газетою "Baseler Nachrichten" і професором Рассіньє показують, що число жидів, загиблих у Другу Світову війну, не може перевищувати півтора мільйони.

Вельми важливо, що згідно Світовому Центру сучасної жидівської документації в Парижі, тільки 1,485 млн. жидів загинуло від усіх причин включно, і що, хоч ця цифра скоріш всього вища реальної, вона і близько не підходить до шести мільйонів. Як вже було зазначено, за оцінками жидівського статиста Рауля Хільберга, загинуло 897 тис. жидів, це вже ближче до реальності. Без сумніву, тисячі жидів загинули у війні, але це треба розглядати як реальність війни, яка привела до загибелі мільйонів людей усіх воюючих сторін. 700 тис. мирних мешканців загинуло у блокаду Ленінграду, більше двох мільйонів німецьких мирних жителів загинули від союзницьких бомбардувань та вигнання і евакуації з Пруссії, Західної Польщі, Судетської області у Чехії.

Швейцарська газета "Ді Тат" ("Die Tat"), від 19 січня 1955 р. в огляді статистики Червоного Хреста про загиблих у війну, зробила такий висновок, що "число жертв переслідування внаслідок расової та ідеологічної політики між 1939 і 1945рр. не перевищує 300 тисяч, не всі з яких були жидами". І ця цифра, схоже, є найбільш близькою до реальності.

Скільки з трьох мільйонів жидів, які знаходились під німецьким контролем залишились живими після закінчення війни? Це ключове питання у легенді про масові винищення. Згідно жидівського Сумісного Комітету розподілу, вижило тільки півтора мільйони. Ми вже зазначали, що ця цифра цілком неприпустима, число жидів, які вимагають компенсацію від Західно-Німецького уряду за понесені страждання між 1939 і 1945 рр. постійно підвищується, і за десять років з 1955 по 1965 рр. воно виросло у три рази, досягнувши цифри 3,375 мільйонів! ("Aufbau", 30 червня 1965). Чи може бути більш показовий приклад у доказах того, що шість мільйонів — це фантазія! Більшість з цих людей жиди, і навряд чи може бути який-небудь сумнів, що майже всі з трьох мільйонів жидів, які пережили німецьку окупацію, залишились живими.

---

[1] Людям, які не асимілюються, важко жити в суспільстві з розвиненим національним почуттям, тому "природно", що вони послабляють, або більше того, руйнують національне обличчя цього суспільства, його національні інститути, бо життя для них стане ліпше. Комунізм був першою спробою створити "наднаціональне суспільство", але цей тип суспільства може вистояти тільки на масовому терорі, людей до нього вже не заманити. "Друга серія" — "наднаціональне суспільство", добре знайоме людям на Заході — масова імміграція із держав Третього Світу. Великі міста Заходу вже не пізнати, в багатьох з них мігранти із Третього Світу складають значну частину. Така доля чекає і людей Східної Європи та Московії, якщо вони не розберуться у вельми недалекому майбутньому, кому на руку така політика і як вона родиться.

[2] Що ми й бачимо ось уже більше 50-ти років — А.К.

[3] (Згідно документам залізниці число депортованих складало 75.721 (з книги Michael A.Hoffman, "The Great Holocaust Trial", Wiswell Puffin House, Third Edition, 1995).

[4] Цікавий факт — ні Черчилль, ні Ейзенхауер не пишуть про газові камери у своїх спогадах. Це є прямим доказом того, що ніяких газових камер не було, отже, й бомбардувати не було чого.

[5] Прихильники легенди про масові винищення вважають, що, враховуючи його злочинну суть, "наказ" був усним. Проте Гітлер підписав наказ про медичне умертвіння розумово хворих людей, який торкався десятків тисяч німців, а також наказ розстрілювати диверсантів союзних армій, що попали у полон, наказ розстрілювати пілотів союзників, які брали участь у бомбардуванні міст, наказ

розстрілювати полонених радянських комісарів. Чому він тоді раптом вирішив, що наказ про винищення жидів, які де факто знаходились в стані війни з Німеччиною, повинен бути "усним"? Не виявивши письмового наказу, "історики геноциду" навіть звернулись до навмисно-неакуратних перекладів промов Гітлера. Але це просто несерйозно. Згідно їм, наказ про винищення жидів був оточений такою таємничістю, що його передавали тільки в усній формі, але все-таки вказівки про цю політику вони сподіваються знайти в промовах, які передавалися по радіо!

[6] За допомогою таких методів сторона звинувачення "захищала" своїх свідків від перехресного допиту адвокатами підсудних.

[7] До вельми недавнього часу, десь до початку дев'ятнадцятого століття, у багатьох країнах жидам не дозволялось давати показання у суді. Причиною цього є той факт, що юдейська релігія дозволяє порушувати клятви, присяги, обітниця, обіцянки. Кожний рік, в Йом Кіппур, жиди здійснюють талмудистську церемонію "Коль Нідре", де вони оголошують недійсними всі клятви і обіцянки, які вони можуть дати на протязі наступного року. Зазначте, що це робиться наперед! Із чисельних вказівок в Талмуді на цю тему ми тут наводимо лише два — "Жиду дозволяється обдурювати гою" ("гой" на івриті означав нежид, у множині «гоїм»), використовується на всіх мовах у прямій транскрипції), (із книги Вавілонського Талмуда "Седер Незикін", том I, Баба Камма, розділ 1136). "Жид може прикидатися, що він християнин, якщо це потрібно для того, щоб обдурити християнина". (Із книги Йоре Два, 157:12, Хага (Yore Deah, або Iore Dea, Hagah).

[8] Американці стверджували, що під час битв в Арденнах танковий полк під командуванням генерала Пайпера розстріляв полонених американських солдат біля містечка Малмеда в Бельгії. Офіційних заяв від німецького уряду не було, бо згідно договору про створення ФРН, уряд Аденауера зобов'язався не проводити ніяких розслідувань і процесів про військові злочини союзників. Німецькі ж солдати і офіцери із полку Пайпера заперечували, що вони розстрілювали полонених. У спогадах учасників говориться, що їхній танковий полк вів бій з підрозділом американської армії і в тому бою перемогли німці, потім Пайпер наказав зібрати тіла загиблих американців в одне місце, щоб полегшити роботу для команд, які реєстрували вбитих. Американці ж, виявивши всі трупи, що лежали в одному місці, подумали, що ті були розстріляні.

[9] Ні Гаазька, ні Женевська Конвенції не захищають громадянських осіб, які ведуть бойові дії або саботаж проти регулярно! армії. Вони можуть бути розстріляні на місці, без суду. Війська союзників навіть мали систему заручників — мешканцям на окупаційній території оголошувалось, що за кожного вбитого солдата буде розстріляно визначена кількість мирних мешканців. За спротив військовим операціям окупаційної армії з боку мирних мешканців, не говорячи вже про військові дії, розстрілювали і в Першу світову війну і раніше, хоч тодішні армії не застосовували ще системи заручників. Ситуація у Радянському Союзі була складною, бо уряд Сталіна активно брав участь у створенні і підтримці партизанського руху, і часто перед мирними мешканцями стояв вибір — або бути розстріляними партизанськими організаторами, надісланими із Москви, за відмову воювати, проти загарбників, або бути розстріляними німецькими каральними

загонами за саботаж або військові дії. Партизани, безумовно, були героями, але міжнародна юридична реальність така, що згідно Женевській та Гаазькій Конвенціям, які Сталін до речі не підписав, вони не мають ніяких прав проти регулярної армії. Після захоплення Криту, наприклад, англійські солдати були взяті в полон і з ними добре обходились, а місцеві мешканці, які стріляли по німецьким десантникам, були розстріляні.

[10] Із 60 тис. радянських полонених у Фінляндії 45 тис. загинули від голоду і хвороб. Це не було навмисною акцією, у Фінляндії бракувало їжі для свого населення, і нікого із фінського керівництва не судили після війни.

[11] Це не єдиний такий трюк. У Бабиному Яру, наприклад, більшість похованих там жертв загинули від рук катів ГП і НКВД, тобто, від жидів, їх там закопували з початку 20-х років, однак там стоїть пам'ятник, який стверджує, що німці там розстріляли 200 тис. мирних мешканців. Потім совети навіть зробили так, що Бабин Яр затопило тисячами тон бруду і глини, після штучно викликаного прориву греблі у Сирці. На протязі майже п'ятдесяти років совети стверджували, що вбивство польських офіцерів у Катині — це справа рук гітлерівців, вони навіть зробили село Хатинь у Білорусі, щоб відвернути у вагу від Катині, поки Горбачов врешті вимушений був визнати, що це зробив сталінський режим. Совети також стверджували, що масові вбивства у Вінниці також справа рук німців, не зважаючи на те, що всі речові докази, зібрані міжнародною комісією під час ґрунтовних розкопок і дослідження трупів, вказували на криваву руку жидів.

[12] В'язням Освенціму був запропонований вибір — виїжджати з німцями або залишитись чекати приходу радянських військ. Елі Візель, один з ідеологів легенди про винищення, не залишився в Освенцімі чекати звільнення, а відійшов з німцями. А ось ще приклад маніпуляцій з цифрами — Ширер, у своїй книзі "Злет і падіння Третього Рейху", стверджує, що влітку 1944 р. не менше 300 тис. угорських жидів було знищено протягом сорока шести днів (стор.1 156).

[13] Рівень ґрунтових вод навколо Освенціма вельми високий, місцями менше метра, поховання трупів в тій місцевості неможливе.

[14] У Варшаві було два повстання — в гетто 1943 р., і в 1944 р.) безпосередньо перед приходом радянських військ. В 1944р. жидо-комунацькі війська були під Варшавою, і не лише не надали допомоги польським повстанцям, але чинили різноманітні перешкоди, щоб Її не могли надавати західні союзники.

[15] На першому суді Ернста Цунделя в Торонто за публікацію книжки "Шість мільйонів — загублених і знайдених", було викликано декілька "свідків", але їх історії буквально розсипались під перехресним допитом адвоката, на другий суд жоден з тих "що дивом вижили" більше не з'явився. Навіть такі "мастаки" легенди про масові винищення, як Рудольф Врба (справжнє ім'я Вальтер Розенберг), автор книжки "Я не можу пробачити", який був в Освенцімі і Майданеку і також "дивом вижив", а також професор із університету Вермонта Рауль Хільберг "розважливо" вирішили не випробовувати долю і не приїхали на другий суд.

[16] В сучасних крематоріях спалюють в середньому два трупи в день, максимальне навантаження не повинно перевищувати три за день, не більше 50-60 у місяць, бо обкладина печі довго не витримає. Після кремації одного трупу піч потрібно трохи охолодити на протязі години або навіть двох, бо якщо вкотити труп у піч, розпечену до повної температури, то тканини буквально закипають, і якщо це потрапляє на розпечену обкладину, то вона буде пошкоджена. На кремацію трупа середніх розмірів потрібно більше 40 кг вугілля. Сучасні крематорії частіше використовують газ. До речі, головною причиною того, що в Індії практично не залишилось лісів, є їх звичай спалювати померлих, на що необхідно більше 200 кг деревини.

[17] Кох був публічно повішений у Бухенвальді. З'явилось багато легенд про його дружину Ільзу. Безумовно, вона гріла руки на краденому майні, але наскільки правдоподібні розповіді про те, що вона, наче б то, відправляла в'язнів на смерть, потрібно судити хоч би з того, що "абажури з людської шкіри" виявилися піддробкою.

[18] За деякими оцінками, число загиблих було біля півмільйона.

[19] Совети представили декілька сотень "письмових свідчень" від людей, які мешкають біля Катині, і всі стверджували, що польських офіцерів розстріляли німці.

[20] У канадській газеті "Globe and Mail" від 3 червня 1955р. була надрукована велика стаття про те, як фабрикувались світлини нацистської жорстокості із акторами, що "грали" німецьких солдат, а також "мирних мешканців" і "трупів". У статті приводиться один із спогадів на цю тему, а також вказується, що багато документів було вилучено з архівів і знищено. Очевидно уряд хотів уникнути наслідків можливих розвінчань.) Валенді розглядає вісімнадцять інших підробок у книзі Шнабеля. Ця ж сама світлина була надрукована у "Справах Міжнародного Військового трибуналу", також наче б то знята у Маутхаузені. Вона також надрукована без титулу у свідченнях Е.Ароняну (Konzentrationslager, Документ F.321, представлений на Нюрнберзькому процесі, у книгах жидів Хейнца Кюнріха "Der KZ-Staat, Berlin, 1960, стор.81; Вацлава Бердича "Mauthausen", Прага, 1959 і Роберта Ноймана "Hitler — Aufstieg und Untergang des Dritten Reiches", Munchen, 1961.

[21] Ті, кому вигідна ця легенда про масові винищення жидів, мають великий вплив на книговидавничий бізнес і вони всіляко перешкоджають розповсюдженню подібних книг. Книги Рассіньє були надруковані малими видавництвами у США, вільними від впливу окремих політичних кіл, але купити їх можна було в основному лише поштою.

[22] Такий був договір, підписаний Аденауером, але Німеччина також сплачувала фінансову компенсацію за індивідуальними вимогами тих, чия примусова праця використовувалась під час війни, і, як ми вже сказали, виплати за 1995 р. перевищили сто мільярдів марок.